

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE WEERSPANNIGE BRUID

20 cent

No. 1127

„Als een beest heeft hij den armen jongen geranseld!”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De weerspannige bruid

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie blz. 32

HOOFDSTUK I.

PERSCOMMENTAREN.

De Londensche bladen, vooral diegene, die in handen kwamen van de leden der Upper Ten, maar ook de volksbladen stonden sedert eenige dagen groote plaatsruimte af aan de berichten betreffende het aanstaande huwelijk van den Indischen Vorst, Rameshwara Singh en de eenige dochter van Sir Risley, een der meest invloedrijke leden van het Parlement, partijleider en zeer gevreesd om zijn scherpe tong en de wijze waarop hij de regeering onaangename oogenblikken wist te bezorgen door zijn stekelige interrupties en zijn moordende interpellaties.

Het was dan ook geen wonder dat dit huwelijk de algemeene aandacht trok.

Ten eerste om den persoon van den aanstaanden schoonvader van den Vorst, die als buitengewoon rijk bekend stond, ten tweede om het onderscheid in leeftijd tusschen de toekomstige echtgenooten — de bruid was nauwelijks twintig, de bruidegom was de veertig reeds lang gepasseerd — ten derde wegens den ongehoorden rijkdom van Rameshwara Singh, een rijkdom die gepaard ging met een voor een Oosterling merk-

waardige gierigheid en ten vierde en niet het minst, wegens een feit, dat groot opzien had gebaard en de politie van de Londensche City in een uiterst onaangename positie had gebracht, juist door de omstandigheid, dat de aanstaande schoonvader van den Vorst een man was, met wien niet te spotten viel.

Er had namelijk, een week voor de huwelijksvoltrekking, een brutale inbraak plaats gevonden in het fraaie huis van Rameshwara Singh, aan Eaton Square gelegen.

De nog altijd niet ontdekte inbrekers hadden voor een waarde van ruim vijf duizend Pond Sterling aan juwelen, goud en zilver meegenomen en de toorn van den bestolene had geen grenzen gekend.

En zijn stemming werd er niet beter op, toen de beste detectives van Scotland Yard hem onomwonden te kennen gaven, dat de kans op een ontdekking van de dieven al zeer gering moest worden geacht.

Zij hadden blijkbaar behoord tot een uitstekend uitgeruste bende en waren met de grootste

voorzichtigheid en sluwheid opgetreden, want men vond niet het minste spoor van hunne aanwezigheid — of het moest dan gevonden worden in de opengebroken laden van tafels, buffetten en kasten en in de onberispelijk openge-smolten brandkast!

Het werd al tamelijk spoedig bekend, dat de Indiër een particulieren detective in den arm had genomen, maar ook deze scheen tot dusverre niet het minste succes te hebben bereikt.

Die diefstal, die ongestraft dreigde te blijven, was op zich zelf al onaangenaam genoeg voor de politie der Engelsche hoofdstad, maar het werd er nog erger door, nu Sir Risley reeds had aangekondigd, dat hij de regeering zou interpellereën over de klaarblijkelijke onmacht van de politie, de daders te ontdekken niet alleen van dezen inbraak maar ook van verscheidene andere misdrijven van dezelfde soort, die in den loop der laatste maanden waren gepleegd en waarvan het vaststond, dat John Raffles hier niet de hand in het spel had gehad.

Dit laatste werd er in het bijzonder bij vermeld, want men had nu eenmaal stilzwijgend als een axioma aangenomen, dat diefstallen, waaraan John Raffles, de Gentleman-Inbreker schuldig stond, gerust aanstonds van de rol der te ontdekken misdrijven konden worden afgevoerd, daar nog geen enkele politieman er ooit in geslaagd was, den stoutmoedigen avonturier te achterhalen, nadat deze weder een of andere inbraak voor zijn rekening had genomen.

Raffles scheen nu eenmaal onkwetsbaar te zijn — dat was een grondwaarheid, die onaanvechtbaar leek.

Maar de inbraak ten huize van den Indiër was niet door Raffles gepleegd, daarop wezen verschillende omstandigheden, die voor ervaren detectives geen schijn van twijfel overlieten.

Hoe het zij — Rameshwara Singh was bestolen en hij was niet van plan, het er bij te laten, zooals men dat noemt.

Hij was rijk, zeer rijk, maar hij wilde zich niet ongestraft vijf duizend pond sterling armer laten maken!

Intusschen zag het er in het geheel niet naar uit, dat aan zijn verlangen om weder in het bezit te geraken van zijn geld en de gestolen juweelen zou worden voldaan.

Er waren reeds drie dagen verlopen sedert het nachtelijk bezoek der inbrekers in het prachtige huis van den Indischen vorst en de politie had, zooals gezegd, nog geen enkel spoor van de daders kunnen vinden.

Toch waren er althans twee mannen in Londen, die niet alleen den voornaamsten dader zeer goed kenden, maar hem zelfs reeds hadden

bezocht in zijn rijke woning!

Een dier mannen was niemand anders dan Raffles, de lang en vruchteloos gezochte Gentleman-Avonturier, de andere was zijn trouwe vriend Charles Brand.

Uit het verder verloop van dit avontuur van den Grooten Onbekende zal spoedig genoeg blijken, op welke wijze John Raffles op het spoor van den dader was gekomen en hoe het kwam dat hij de politie niet op de hoogte had gebracht van zijn ontdekking.

Deze brutale roof had er dus niet weinig toe bijgedragen, nog meer ruchtbaarheid te geven aan het voorgenomen huwelijk van den schatrijken Indiër.

Het publiek werd door vele bladen nauwkeurig ingelicht omtrent alles wat met dit huwelijk in verband stond.

Het kreeg te lezen, hoeveel en welke toiletten het bruidje op de huwelijksreis zou medekrijgen, die naar het dorado aller jonggehuwden, Italië zou gaan, hoe hoog de bruidschat was, door den vader aan de bruid medegegeven, hoe de prachtige diamanten diadeem er uitzag, door Rameshwara Singh aan zijn aanstaande vrouw ten geschenke gegeven, welke juweelen hij op den trouwdag zou dragen op zijn prachtig Oostersch gewaad.

Het werd ingelicht omtrent de leefwijze van den bruidegom, aangaande zijn bezittingen in Indië, zijn renpaarden, zijn collectie sieraden, die hij, tot zijn geluk, voor de overgrootte meerderheid in een bank had gedeponeed, vóór hij de zakenreis begon, tijdens welke de inbrekers hun slag hadden geslagen, kortom — er was slechts zeer weinig, wat de lezers der groote bladen niet te weten kwamen.

En aan foto's was evenmin gebrek!

De bladen die steeds een geheele achterpagina met foto's aan hun lezers boden, zooals de „Daily Telegraph”, publiceerden afbeeldingen van het groote huis aan Eaton Square, waar de inbraak had plaats gehad, van de werkkamer, waar de brandkast had gestaan, die op verbluffende wijze met behulp van een zuurstofapparaat was open gesmolten, van eenige der gestolen zilveren voorwerpen uit het groote buffet in de eetzaal, van het tuimelraam, aan de achterzijde van het huis, waardoor de inbrekers naar binnen waren geklauterd — Raffles maakte later spoedig uit, dat zij dit raam niet gebruikt hadden om naar binnen, wel echter om naar buiten te klimmen! — van de brandkast zelve en natuurlijk vooral van den bestolene, die werd afgebeeld in zijn wit galagewaad, met den sierlijk gevouwen tulband op het hoofd.

Het was ongeveer negen uur in den morgen

van den derden dag na de ontdekking van den inbraak, toen John Raffles de kleine, fraai gemeubelde eetzaal binnentrad van het huis in de Cromwell Street, hetwelk hij sedert eenige jaren in eigendom had en bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Op de tafel voor een der ramen, die uitzagen op den voor deze straat vrij grooten tuin, had de oude kamerbediende Gaston het ontbijt reeds gereed gezet.

Vlak bij het raam stond Charles Brand, een jonge man met een zacht blozend gelaat, welks tint menige bevallige vrouw hem zou hebben benijd, groote blauwe oogen en dik blond haar.

Hij was verdiept in de lezing van de „Times” maar legde het blad dadelijk weg toen Raffles binnen trad.

— Goeden morgen! begroette de Groote Onbekende den jongen man. Goed geslapen?

— Voortreffelijk! Onze kleine teleurstelling in het huis van Prentice Stanyon schijnt geen invloed te hebben uitgeoefend op mijn stemming!

— Ik heb mij er evenmin veel van aangetrokken en toch zou ik dien man gaarne de helft hebben afgenomen van den buit, dien hij in de werkkamer van Rameshwara Singh heeft gevonden!

Raffles had aan de ontbijttafel plaats genomen, bediende zich van de tong en vervolgde:

— Het is mij nog altijd een raadsel, hoe een schatrijk man louter uit tijdverdrijf uit stelen kan gaan! Geest en hersens moeten toch wel zeer gedegeneerd zijn, om daarin behagen te kunnen scheppen! En hij heeft ons zelf bekend dat hij het louter voor zijn vermaak deed!

— En hij zal evengoed de gevangenis moeten ingaan, wanneer men hem op heeterdaad betrapt, als iedere andere dief, merkte Brand op.

— Dergelijke lieden gaan de gevangenis niet in, Brand, zeide Raffles op ernstigen toon. Stanyon lijkt mij juist de man, om aan alles een einde te maken, zoodra zijn dubbelleven doorzien wordt en zich een kogel door het hoofd te jagen!

— Als dat waar is — waarom leeft hij nu dan nog, nu hij weet, dat jij hem reeds ontdekt hebt?

— Omdat hij weet, dat John Raffles hem niet zal verraden, voor hij mij den voet dwars zet — en dan nog! Het stuit mij echter tegen de borst, dat die man alleen steelt om de opwindig, om het romantische, om het gevaar — en daarenboven het gestolene kalmpjes behoudt! Ik geloof te mogen zeggen, dat van alle millioenen, die ik in den loop der jaren van eigenaar heb doen veranderen, geen tien procent in mijn eigen zak is terecht gekomen!

— Tien procent! herhaalde Brand op ver-

ontwaardigden toon! Zeg maar gerust niets — volstrekt niets! Je weelde, je leven in de hoogste kringen is noodig om je rol te kunnen spelen — maar voor de rest heb je immers letterlijk alles besteed om nood te lenigen, om ongelukkigen te helpen, om onrecht te straffen! Moet ik je er soms aan herinneren, dat je nog geen drie weken geleden door mij, je secretaris, een som van tien duizend pond sterling ter beschikking hebt doen stellen van het comité tot steun der rampzalige Chineesche bevolking? Noem mij eens iemand die dat voorbeeld gevolgd heeft!

— Ik was dat verplicht, Brand! hernam Raffles op zachten toon. Het was niet meer dan natuurlijk, dat ik die ongelukkigen te hulp kwam! Praat er niet meer over als ik je verzoeken mag. De gruwel van den Chineeschen hongersnood is zoo verschrikkelijk, dat ieder mensch met een greintje zelfsrespect wel verplicht is, de helpende hand te bieden, naar de mate zijner vermogens! En ik heb nu eenmaal het geld er voor — de hemel zij geprezen! Wat stond je te lezen, toen ik binnentrad?

— Niets van beteekenis — al weer een berichtje over het aanstaande huwelijk van onzen vriend den Indiër. Het schijnt een feest van belang te zullen worden — er zijn niet minder dan twee honderd bruiloftsgasten. Een van de bruidsmisjes is een bloedeigen nicht van den koning — alleen voor de bloemen van de taferversiering wordt meer dan tweehonderd pond sterling uitgegeven!

— Niet kwaad in dezen tijd! zeide Raffles op schamperen toon. Nu, ik geloof, dat wij nog niet van dien Rameshwara Singh af zijn!

— Hoe zoo?

— Vraag je dat nog? Wel, ik had mij voorgenomen, zelf dien vriend eens wat lichter in den buidel te maken — en dat Stanyon, de splinternieuwe Gentleman-dief, mij voor is geweest, neem ik hem zeer kwalijk — maar het kan mijn plan niet wijzigen, den Indiër van een deel zijner overvloedige rijkdommen te ontlasten.

Brand zweeg en liet snel aan zijn gedachten de gebeurtenissen van de laatste dagen voorbij gaan.

Zoodra Raffles de zekerheid had gekregen, dat het onderzoek van de officieele detectives van Scotland Yard niets uitwerkte, had hij zich zelfs als particuliere detective bij Rameshwara Singh aangemeld en hem zijn diensten aangeboden, onder het beding, dat hij geen betaling zou erlangen, indien zijn nasporingen vruchteloos bleven, maar tien procent van de waarde van het gestolene zou ontvangen, dus een tiende

gedeelte van vijf duizend pond, indien zijn werkzaamheden als detective met succes bekrond werden.

En het succes van Raffles was overweldigend geweest, want reeds een paar uren nadat hij in het huis van den Indiër zijn onderzoek was begonnen, had hij in de werkkamer, waar zich de opengesmolten brandkast bevond, drie sigaretten van zeer zeldzame soort gevonden, die door een Smyrnasch tapijt aan het oog van de mannen van Scotland Yard onttrokken waren gebleven, maar die Raffles gevonden had.

Deze sigaretten hadden hem op het spoor gebracht van den inbreker en diens minnares, Nora Prazak geheeten en Hongaarsche van geboorte, die zich vaak als man bleek te verkleeden, maar zich aan Raffles verraden had door de zeldzame grootte van haar prachtige zwarte oogen.

Toen Raffles eenmaal wist, dat de inbreker niemand anders kon zijn dan Prentice Stanyon, een nog jonge man, zeer rijk en welbekend onder de Jeunesse dorée van de hoofdstad, waren hij en Brand goed vermomd bij den zonderlingen dief binnen gedrongen.

Stanyon viel door de mand — maar voor het overige waren de beide vrienden gegaan zooals zij gekomen waren, ofschoon Raffles de helft van den buit voor zich had willen opeischen.

Het bleek namelijk, dat het geld en de gestolen sieraden zich niet meer in de woning van Stanyon bevonden — evenmin trouwens als zijn eigen geld.

Want de jonge man bleek zeer voorzichtig te zijn en dacht er niet aan, zelf het slachtoffer van een slechten collega te worden.

Toch had Raffles zijn eigen denkbeelden aangaande de bewaarplaats van den buit en hij was dan ook weder heengegaan met het vaste voornemen, zich spoedig te gaan overtuigen, of er zich in het huis van zijn nieuwen concurrent inderdaad geen geld bevond — gestolen dan of niet.

Voor het oogenblik had Stanyon dus aan het langste einde getrokken.

Hij wist nu, dat niemand anders dan de befaamde Gentleman-Inbreker de eenige was die kennis droeg van zijn nachtelijk bezoek in het prachtige huis van den Indiër — en Raffles had hem gezegd, dat hij hem althans voor deze zaak niet zou verraden.

Voorts had hij den buit in zijn geheel kunnen behouden en er zelfs geen penny van behoeven af te geven.

Hij en zijn minnares waren op vrije voeten — wat kon Stanyon voor het oogenblik meer verlangen!

Brand dacht nog over dit alles na, toen hij

uit zijn overpeinzingen gewekt werd door de stem van Raffles die zeide:

— Dadelijk na het ontbijt zullen wij eens een kijkje gaan nemen in de buurt van het huis van Rameshwara Singh.

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat ik het grondig wil leeren kennen, van binnen zoowel als van buiten. Ik zeide je reeds, dat ik nog niet met dien Indiër heb afgerekend. Hij is ontzaglijk rijk — en afzietelijk gierig!

— Maar niets zal gemakkelijker zijn, dan het huis van binnen te bestudeeren! riep Brand uit.

— Op welke wijze dan?

— Wel, je bent toch nog altijd in zijn dienst als particuliere detective! Hij heeft je toch aangenomen om hem zijn juweelen en zijn sieraden en geld terug te bezorgen!

— Juist! En ik kan slechts weinig redenen bedenken, om hem opnieuw te gaan bezoeken zonder de juweelen en het geld in mijn zak! hernam Raffles bedaard. Aan mijn bezoeken heeft hij niets — hij wil zijn bezit! En ik hoop het hem te kunnen toonen, — ten minste een deel er van... later neem ik het hem wel weer af. Men noemt dit, geloof ik: „een spiering uitwerpen om een kabeljauw te vangen”. Nu, in dit geval is de kabeljauw de spiering dubbel en dwars waard. Ben je gereed met je ontbijt?

— Ik ben tot je dienst!

— Dan zullen wij aanstonds gaan.

— Moeten wij ons niet vermommen?

— Dat lijkt mij voorloopig overbodig. Wij doen immers niets anders, dan het huis aan de buitenzijde een weinig bezichtigen. Als ik er twee maal langs hen geloopen, geloof ik het wel te kunnen uitteekenen, de gevelversieringen inclus!

De twee vrienden verlieten dus het huis en richtten hun schreden naar de straat, waar zich het fraaie huis van den Indiër bevond.

Zij moesten daarbij Eaton Square passeeren, de breede straat, die veleer den naam van een lang uitgerekte plantsoen of plein zou verdienen en kregen juist het huis van Risley in het oog, toen zij tegelijk stil stonden.

Hun blikken waren gevallen op een ziekenauto, die voor het huis stil hield.

Een paar leegloopers stonden er nieuwsgierig om heen.

— Een zieke? mompelde Raffles halffluid. Wie kan dat zijn?

— Misschien iemand van het personeel! meende Brand.

— Dat zou mij niets aanstaan!

— Hoezoo? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek.

— Ik weet niet — ik houd niet van zieke bedienden, zoo kort voor een bruiloft, waarop de bruid met juweelen ter waarde van vele tienduizenden ponden zal pronken! En als ik dat wantrouw, dan heb ik er mijn gegronde redenen voor — ik zelf maak immers wel eens van dat middeltje gebruik! Maar wij zullen het wel hooren — of zien, als wij wat dichterbij komen!

Zij zetten dus hun weg voort en hadden spoedig de gasthuisauto bereikt.

Juist ging de huisdeur open en twee mannen verschenen, gekleed in de uniform van gemeentelijke beambten der ziekenverpleging, die het lichaam eener vrouw tusschen zich in droegen.

Zij droeg het kleed eener kamenier van goeden huize.

Ofschoon de twee mannen haar snel in de auto tilden, konden Raffles en Brand toch wel zien, dat haar gelaat marmarbleek zag.

Een oogenblik later was de bewusteloze in het binnenste van de ziekenauto verdwenen.

Raffles en Brand keken elkander zwijgend aan.

Toen zeide de eerste op zachten toon:

— Dat bevat mij niet! Ik heb er altijd iets verkeerd in gezien, als ik in het huis van een zeer rijk persoon eensklaps een van de ondergeschikten ongesteld zie worden! Mijn argwaan is niet geheel en al ongegrond, want wij kennen de truc!

— Wat ben je nu van plan?

— Ik wil een oogje in het zeil houden! Ik weet niet wat mij op het denkbeeld heeft gebracht, maar ik geloof dat Stanyon nog geen leergeld heeft betaald en dat hij vast voornemens is, op den eenmaal ingeslagen weg voort te gaan! Dat spijt mij voor hem — maar als mijn vermoeden werkelijk op waarheid berust, dan zal ik ook ditmaal een spaak in het wiel steken! Menschen uit de hoogste kringen moesten toch een edeler bezigheid weten te vinden dan in te breken en te spelen! Als de man zich zoo bijzonder verveelt in Londen, waarom gaat hij dan geen groote ontdekkingsreis maken — waarom wijdt hij zich niet aan de wetenschap, ten einde op deze of een andere wijze de gemeenschap van dienst te zijn!

— Je moet het mij niet ten kwade duiden. Raffles, maar naar mijn oordeel loop je nu toch wel een weinig al te hard van stal! herna-

Brand hoofdschuddend. Zeker, ik zelf vind het vreemd, dat de kamenier van Dorothea Risley zoo kort voor het huwelijk van haar meesteres zwaar ziek schijnt te zijn geworden, maar om daaruit te besluiten dat Stanyon hier weder de hand in het spel heeft — dat lijkt me toch al te gewaagd.

— Een oogenblikje, Brand! viel Raffles hem in de rede. Als een kamenier onder verdachte omstandigheden eensklaps ziek wordt, dan wordt zij vervangen door een ander — een medeplichtige van dezen of genen handiet, die hem vroeg of laat de deur zal openen, zooals dat sedert eenigen tijd te New-York gebruikelijk is, naar je zelf uit de bladen hebt kunnen lezen. En wie zou beter geschikt zijn om in het huis van Risley de taak van de ziek geworden kamenier te vervullen dan Nora Prazak?

— Nemen wij eens aan dat je goed hebt gezien, Edward — wat zijn dan je plannen — ik bedoel ditmaal niet in het algemeen, maar meer in het bijzonder?

— Zelf in het huis van Risley zien te komen, Nora Prazak of wie het anders moge zijn in het oog te houden, haar den voet dwars te zetten en als zij toch sluwder mocht zijn dan ik gedacht heb en zich van de juweelen weet meester te maken, haar die weer af te nemen! Het zal dan echter noodzakelijk zijn, dat Risley mij als bediende aanneemt en dat zal ik pas kunnen verzoeken, wanneer vorst Rameshwara Singh mijn zaak bij hem bepleit! Dat zal hij echter pas doen, wanneer ik getoond heb, als detective iets waard te zijn en daarom is het volstrekt noodzakelijk dat ik hem een deel althans van zijn gestolen sieraden terugbezorg! En waar ik voorts met Stanyon nog een appeltje heb te schillen, die mij met de kous op den kop naar huis heeft gezonden, zoo blijft mij niets anders over dan een poging te wagen, hem de juweelen weer af te nemen!

— Maar hij had het gestolene niet in zijn huis, Edward!

— Dat is te zeggen — ik ben vast overtuigd dat het er wel degelijk was, maar hij heeft het natuurlijk goed verstopt! De zaak is nu slechts, die schuilplaats te ontdekken!

— En wanneer wil je die gevaarlijke onderneming beginnen?

— Vannacht nog — er is haast bij de zaak!

HOOFDSTUK II.

DE INBRAAK BIJ STANYON.

Het was omstreeks een uur in den nacht toen Raffles en Brand, de kragen van hun lange regenmantels opgezet en den rand van hun hoed in de oogen getrokken, de Ludgate Street betraden, waar het fraaie huis van Stanyon gelegen was.

Er waren nog slechts zeer weinig voorbijgangers te zien in deze deftige straat en spoedig zou het volkomen stil zijn.

Slechts de eentonige stap van een surveilleerenden politieagent in een zijstraat liet zich hooren.

De beide mannen hadden nog dienzelfden dag gelegenheid gehad, een plan op te maken volgens hetwelk zij dachten te handelen.

Bij hun vorig bezoek in de woning van Stanyon hadden zij trouwens de inrichting van het huis tamelijk goed kunnen waarnemen.

Raffles was er echter van overtuigd, dat Stanyon, al mocht hij dan zelf stelen, volstrekt niet gesteld zou zijn op het bezoek van beroepsdieven en dus wel alle maatregelen zou hebben genomen om een dergelijk bezoek bijtijds te verhinderen.

Er zou in zijn huis zeker geen gebrek zijn aan alarmsignalen en andere onaangename zaken.

De twee vrienden sloegen haastig een zijstraat in, waaraan de lage muur van den tuin grensde, die zich achter het huis van Stanyon uitstreckte en wipten over dezen muur heen, zonder dat iemand het gezien had.

Zij bukten zich snel, daar hun bovenlijf boven den muur zichtbaar zou zijn en ijlden in die houding zoo vlug zij konden in de schaduw van het dichte struikgewas naar het raam van een soort erker of uitbouw, dat in de duisternis verscholen was, want hoogopgaande struiken hielden het licht tegen van de straatlantaarn die op eenigen afstand in de dwarsstraat scheen.

Raffles begon onmiddellijk met het onderzoek van het dubbele raam, boorde een zeer fijn gaatje in de raampost, stak er een staaldraad door, aan het einde voorzien van een klein haakje en overtuigde zich al spoedig dat er zich inderdaad een alarminrichting aan het raam bevond, want hij kon duidelijk den dunnen elektrischen geleidingsdraad voelen.

In de eerste plaats zou het dus noodzakelijk

zijn, het alarmsignaal buiten werking te stellen en Raffles bereikte dit op zeer eenvoudige wijze door den scheldraad met behulp van een zeer fijn zaagje door te zagen, van den buitenkant van het raam af.

Het overige was voor een man als Raffles kinderspel.

Hij wist de spagnolet van het raam met zijn staaldraad neer te trekken en duwde nu voorzichtig het dubbele raam open, waardoor hij aanstonds de kamer kon binnenstappen.

Brand volgde hem op de hielen.

Volgens hun gewoonte bleven zij bijna tien minuten onbewegelijk op dezelfde plek staan, teneinde er zich van te overtuigen dat men niets van hun komst had bemerkt.

Alles in het groote huis bleef echter doodstil.

Zij waren blijkbaar zoo zachtjes te werk gegaan dat allen daar binnen rustig waren blijven doorslapen.

Toen pas keerde Raffles naar het raam terug liet er langzaam het rolgordijn voor neder, deed ook de overgordijnen dicht en ontstak nu pas zijn electrische zaklantaarn met haar helder licht.

De twee mannen wierpen een blik om zich heen.

Zij bevonden zich in een tuinkamer, waar fraaie, gemakkelijke rieten stoelen stonden, een klein tafeltje en verder standaarden waarop zeldzame bloemen in potten.

De kamer stond door een tusschendeur in verbinding met een kleine zijkamer en had nog een tweede deur die op een breede gang bleek uit te komen, aan welker einde het begin zichtbaar was van een oude mahoniehouten trap.

Raffles opende deze deur, sloot ze heel zachtjes weder, trad op Brand toe en fluisterde hem in het oor:

— Als het gestolen geld en de sieraden hier inderdaad in huis zijn, dan zullen wij ze wel op dezelfde verdieping moeten zoeken, waar zich de werkkamer van Stanyon bevindt. Natuurlijk kan hij de dingen niet verbergen op een plek, waar hij door zijn eigen bedienden op de vingers zou kunnen worden gekeken.

— Het kon ook wel in zijn slaapkamer zijn! merkte Brand droogjes op.

— Nu, dan zouden wij hem in zijn slaap moe-

ten storen — dat is alles! hernam Raffles kalm. Het is natuurlijk volstrekt noodzakelijk dat wij kunnen arbeiden zonder gevaar voor een overval, — en daarom heb ik mij voorzien van een zeker injectie spuitje, waarmee ik een kleine en geheel gevaarlooze operatie kan verrichten, die echter ten gevolge heeft dat de geopereerde eenige uren achtereen volkomen bewusteloos is. En mijn middeltje heeft bovendien het groote voordeel dat het zoo goed als op staanden voet zijn invloed doet gevoelen.

— Alles goed en wel, Edward — maar om Stanyon dat middel te kunnen toedienen, moeten wij toch eerst in zijn slaapkamer zijn — en ik heb een idee, dat hij een buitengewoon lichten slaap heeft!

— Wij zullen zijn kamer niet binnengaan voor alle gevaar geweken is! hernam Raffles kalm.

— Ik ben benieuwd hoe je dat denkt aan te leggen! zeide Brand fluisterend en niet zonder verwondering.

— O, het middel is al buitengewoon eenvoudig! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Het is als het ei van Columbus — wanneer je het eenmaal weet, beteekent het niets meer! En nu lang genoeg overwogen — laten wij naar zijn slaapkamer gaan!

De twee mannen verlieten nu het vertrek, slopen door de gang en beklommen de trap, waarbij zij niet meer gerucht maakten dan katten.

Raffles had het licht van zijn lantaarn aanzienlijk getemperd, teneinde zijn aanwezigheid niet ontijdig te verraden.

Hij vergiste zich geen oogenblik, maar ging zonder te weifelen naar de deur, die toegang gaf tot het slaapvertrek van Prentice Stanyon.

Hij had zijn zaklantaarn met een kleinen haak op zijn borst bevestigd en haalde nu een klein, langwerpige étui uit zijn binnenzak, dat bij opening een injectiespuitje met een uiterst fijne punt bleek te bevatten, benevens een uiterst klein fleschje, voor de helft gevuld met een kleurlooze vloeistof.

Raffles deed den glazen stop van het kristallen fleschje, doopte er het injectiespuitje in, trok den piston terug, zoodat een weinig van de vloeistof in het spuitje achterbleef en ging toen, tot groote verwondering van Brand, languit op den vloer liggen, zich zoo dicht mogelijk tegen den muur drukkend en zoodanig, dat slechts een zeer klein gedeelte van zijn hoofd van binnèn zichtbaar zou worden, als de deur geopend werd.

En daarop liet Raffles met opzet zijn bos loopers van een tamelijk groote hoogte op den glanzend gewreven parketvloer naast den looper vallen.

Er waren nog geen vijf seconden verlopen, of het geoeffende oor van Brand, die zich aan dezelfde zijde van de deur dicht tegen den muur gedrukt had, ving het gerucht op van een schakelaar van het electriche licht, die wordt omgedraaid.

Daarop werd er snel een lade opengetrokken en bijna onmiddellijk daarop klonk het geluid van het wegschuiven van een grendel.

De deur werd haastig geopend en op den drempel vertoonde zich de gedaante van Stanyon, in zijn pyama gekleed, zijn bloote voeten in muilen gestoken, terwijl in zijn rechtervuist een blinkend vernikkelde revolver schitterde.

Zijn instinct deed hem recht voor zich uitzien, en dat werd zijn ongeluk.

Want niet zoodra was de deur geopend, of Raffles had bliksemsnel de hand uitgestoken en op hetzelfde oogenblik drong de vlijmscherpe naald van het injectiespuitje een paar millimeter in de huid van Stanyon's been, even boven den enkel.

Stanyon slaakte een kreet van pijn en verbazing en wendde zijn blikken omlaag om naar de oorzaak van dezen scherpen prik te zien.

Maar reeds had Raffles zijn arm en hoofd haastig weder teruggetrokken en toen de getroffen begreep, wat er met hem geschied was, verloor hij bijna op hetzelfde oogenblik het bewustzijn.

Hij zou zijn neergevallen, als Raffles niet bliksemsnel was opgesprongen en hem in zijn krachtige armen had opgevangen.

Hij droeg den bewusteloozen Stanyon haastig naar een breede rustbank en zeide op zachten toon tot Brand, die hem gevolgd was:

— Je ziet, dat ik zooeven gelijk had, mijn waarde!

— Het is onbegrijpelijk! zeide Brand vol verwondering. Kan het den man geen kwaad doen?

— Niet in het minst! Over een uur of zes zal hij vanzelf uit zijn bewusteloosheid ontwaken, met een klein beetje hoofdpijn en dat is alles! Maar nu willen wij ons allereerst eens bezig houden met het onderzoek van dit vertrek!

Daar de gordijnen dicht waren, behoeften de beide vrienden niet voor onbescheiden blikken te vreezen en zij begonnen dadelijk hun onderzoek, na ook het licht van de groote electriche kroon te hebben ontstoken.

De slaapkamer was tamelijk groot en met verfijnde weelde gemeubeld.

Het bed was van palissander hout, ingelegd met een andere, kostbare houtsoort en stond op een verhooging, met het hoofdeinde tegen den linker zijwand.

De overige meubelen waren van hetzelfde hout en aan den wand tegenover het bed bevond zich een marmeren waschbekken voor koud en warm water.

Op den parketvloer lagen eenige zeer fraaie Smyrna kleeden.

De gordijnen voor de ramen waren van donkerblauwe, gebloemde zijde en moesten alleen reeds een klein fortuintje gekost hebben.

De wanden waren tot manshoogte bekleed met glanzend mahoniehout en daarboven bespannen met goudkleurig doek.

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan, maar begonnen dadelijk het vertrek te onderzoeken met een snelheid en een grondigheid, die menig rechercheur hen zou hebben benijd, en toch zoo zachtjes, dat zij zelfs elkander ternauwernood hoorden.

Zij lieten geen enkel meubel ondoorzocht, en zelfs de divan werd, nadat Raffles Stanyon op het bed had overgetild, zeer nauwkeurig bekeken.

Er viel echter geen naad te bespeuren, geen enkele opening, geen scharnier ook niet, toen Brand de bekleeding voor het grootste gedeelte had losgemaakt.

Het onderzoek van de prachtige linnenkast leverde evenmin eenig resultaat op.

Maar op een kleine ebbenhouten tafel stond een zeer sierlijk bewerkt zilveren kistje, waarvan de inhoud een vergenoegden glimlach op het gelaat van Raffles te voorschijn tooverde, want hij bestond uit de zeer kostbare lijfsieraden van Stanyon — eenige ringen met groote diamanten, een paarden doekspeld van groote waarde, eenige gouden horlogekettingen, gouden manchetknoopen, paarden overhemdknoopjes, een kleine gouden sigarettenkoker, en meer dergelijke snuisterijen.

— Ik zal ze meenemen bij wijze van souvenir! fluisterde Raffles glimlachend en hij liet alles in den wijden zak van zijn regenmantel glijden.

Brand had intusschen zijn onderzoek voortgezet, en was nu aan het bed bezig, een geweldig groot meubel, met dikke, gedraaide pooten, die wel voor een billard schenen te dienen.

Hij drukte op alle krullen die hij vond, duwde alle uitsteeksels naar links en naar rechts — vruchteloos evenwel.

Toen trok een zeer fraai gebeeldhouwd cherubijntje in het midden van het voorste paneel van het bed zijn aandacht.

Het kleine, gevleugelde jongetje hield in beide knuistjes een soort banier vast en was omgeven door eveneens gebeeldhouwde wolken.

Brand bekeek het cherubijntje van alle kanten, en plotseling zette hij den vinger op het

aardige stompneusje van het naakte ventje.

Een knappend geluid werd hoorbaar, en toen sprong eensklaps een eigenaardig gevormd deurtje open, hetwelk de holte in een der zware pooten van het bed afsloot.

De holle poot bood ruimte genoeg, om er heel wat te kunnen verbergen.

Raffles had op het tikkend geluid verschrikt even omgekeken, en fluisterde nu:

— Wat voer je daar uit?

— Niets van beteekenis, Edward — ik ontdek de geheime schuilplaats! antwoordde Brand langs zijn neus.

Met een paar stappen was Raffles bij hem.

Hij keek naar de holte in den poot, zag toen glimlachend Brand aan en zeide:

— Dat heb je knap gedaan! Ik heb het altijd wel gezegd, dat iemand die zoo doorkneet is in het oplossen van allerlei puzzles als jij, ook spoedig een geheime bergplaats moet ontdekken! En nu zullen wij eens zien, wat deze holte wel kan verbergen!

Raffles stak de hand in de opening, en toen hij haar weder terugtrok hield hij een kleinen, lederen, blijkbaar geheel gevulden zak vast.

Hij trok aan het koord, dat den zak gesloten hield, wierp er een blik in, wendde het gelaat naar Brand, knikte een paar malen vergenoegd, en fluisterde toen:

— Dit is de buit, dien onze vriend Stanyon in het huis van Rameshwara Singh gemaakt heeft — ik geolof niet dat er voor een peny aan ontbreekt!

— Neem je alles mee?

— Alles!

— En wil je ook alles aan den Indiër teruggeven, om een goeden indruk op hem te maken?

— Ik denk er niet aan!

— Neen? Dan zal Stanyon den Indiër wel eens heel gauw op de hoogte brengen van den waren aard van den zoogenaamden particulieren detective! Want natuurlijk zullen de bladen dadelijk het geval rondbazuinen, zij zullen ook melden dat de Indische vorst niet alles heeft teruggekregen wat hem ontstolen is, en Stanyon zal de geheele zaak doorzien — zelfs al zou hij uit tal van omstandigheden niet dadelijk begrijpen dat niemand anders dan Raffles dezen inbraak kan hebben gepleegd!

— Je opmerking zou zeker hout snijden, Brand — wanneer ik niet voornemens was, onzen vriend den Indiër te verzoeken, althans gedurende eenige dagen, bijvoorbeeld tot aan zijn huwelijk het stilzwijgen te bewaren over het terugverlangen van het geroofde! Ik zal hem zeggen, dat het mijn onderzoek naar den dief en naar de rest van den buit ten eerste zou

belemmeren, wanneer daaraan ontijdig ruchtbaarheid werd gegeven!

— Dan is het wat anders! hernam Brand. Hoeveel denk je hem terug te geven?

— Hoeveel bedroeg de waarde van den buit ook weer?

— Omstreeks 5000 pond sterling!

— Nu, dan lijkt mij een waarde van 500 pond meer dan voldoende! Het is in ieder geval beter dan niets, zou ik zeggen!

Hij had onder het spreken het lederen zakje weder dicht gemaakt, stak het in den zak van zijn regenmantel, knikte tevreden en duwde het eigenaardig gevormde deurtje van den bedpoot weder dicht.

Het was thans volkomen onmogelijk, iets bijzonders aan deze poot te zien en alleen klonk hij een weinig hol, als men er tegen klopte.

— Ik geloof dat wij hier verder niets meer te doen hebben! zeide Raffles. Laten wij maar

spoedig maken dat wij wegkomen — op een bezoek van de bedienden ben ik niet gesteld!

De twee vrienden verlieten het vertrek weder op dezelfde wijze, na nog een blik te hebben geworpen op Stanyon, die er heel rustig uitzag, alsof hij sliep en daalden daarop de trap weder af.

Zij zochten de tuinkamer weder op, doofden hun lantaarns en openden behoedzaam het raam.

Raffles wierp een blik naar buiten en luisterde opmerkzaam.

Toen zich echter niets liet hooren, stapte hij naar buiten, door Brand gevolgd.

Zij bereikten den tuinmuur, wachtten opnieuw, tot zij niet het geringste gerucht vernamen en sprongen toen vlug als eekhoorns over den lagen muur.

Het volgende oogenblik waren zij met den buit in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK III.

AAN HET VINKETOUW.

Het was nauwelijks tien uur in den morgen van den volgenden dag, toen Raffles, vermoemd als de particuliere detective Fraser, zich liet aandienen bij Rameshwara Singh.

Hij werd onmiddellijk toegelaten en de vorst verloor zelfs een weinig van zijn Oostersche kalmte, toen hij hem met drift vroeg:

— Hoe is het, mijnheer — hebt gij reeds iets ontdekt?

— Ik heb een deel van den buit, uwe Hoogheid!

De oogen van den vorst begonnen te schitteren en hij zeide opgewonden:

— Is dat waar? En gelooft gij, dat gij de rest ook zult kunnen opsporen?

— Alleen wanneer gij nog gedurende eenige dagen tegenover iedereen — gij hebt mij goed begrepen; iedereen — het stilzwijgen bewaart over het hervinden van een gedeelte van wat u werd ontroofd! Kunt gij mij die toezegging doen?

— Ik verzeker u dat ik zal weten te zwijgen! Laat eens spoedig zien, wat gij mij hebt weten terug te bezorgen!

Raffles haalde een paar gouden sieraden en eenige diamanten te voorschijn, welke de vorst dadelijk als de zijne herkende.

Het was alsof hij ze streelde en met de oogen verslond en eenigen tijd scheen hij de aanwezigheid van den gewaanden detective geheel te

hebben vergeten.

— Toen hief hij met een ruk het hoofd op en vroeg:

— En de daders? Hoe staat het met de daders? Hebt gij die ook reeds kunnen ontdekken?

— Tot mijn spijt nog niet, uwe Hoogheid! Ik vond deze juweelen bij een heruchten heler, die zich tot dusverre op zeer sluwe wijze aan iedere vervolging heeft weten te onttrekken. Natuurlijk heb ik ze aanstonds in beslag genomen — de man is zeer bevreesd voor mij en daar heeft hij gegronde redenen toe, dat verzeker ik u!

De Indiër had de juweelen zorgvuldig weggesloten in een ijzeren kistje en zeide nu:

— Ik kan niet anders zeggen, mijnheer, of gij hebt u tot dusverre zeer goed van uw taak gekweten! Wanneer gij aldus voortgaat, twijfel ik er niet aan, of gij zult tevreden over mij zijn — zooals ik het over u ben!

Hij maakte een trotsch gebaar, alsof hij te kennen wilde geven, dat hij het gesprek als geëindigd beschouwde, maar daar Raffles geen aanstalten scheen te maken om te vertrekken, zeide Rameshwara Singh eenigszins ongeduldig:

— Wat wenscht gij nog? Ik zal met u afrekenen, wanneer ge mij komt zeggen, dat gij geslaagd zijt, of dat alle verdere pogingen om de rest van het gestolene te vinden, volkomen nutteloos zijn!

— Niet daarom bleef ik hier, uwe Hoogheid! antwoordde Raffles kalm. De zaak is, dat ik vreezen moet voor een tweeden aanslag op uw beurs!

— Wat zegt gij daar? riep de vorst op woesten toon. Zijt gij zeker van wat gij daar zegt?

— Zoo zeker als een feilbaar mensch slechts kan zijn, uwe Hoogheid! antwoordde Raffles, Maar misschien heb ik mij niet geheel juist uitgedrukt — het geldt thans niet uw beurs, maar die van uw aanstaande vrouw! En ook dit is nog niet volkomen naar waarheid — ik geloof dat de dieven het voornamelijk hebben voorzien op haar bruidsjuweelen! Naar de bladen melden, hebt gij Miss Dorothea Risley een zeer kostbaren diadem ten geschenke gegeven!

— Dat is ook zoo — een juweel ter waarde van ruim 16000 pond sterling, mijnheer! riep de Indiër uit. Daarenboven heeft mijn bruid zelve een zeer groot aantal zeer kostbare juweelen. Maar dan moet er onmiddellijk gehandeld worden — dan moeten die ellendelingen onschadelijk worden gemaakt!

— Daaraan heb ik ook reeds gedacht, uwe Hoogheid! hernam Raffles met een flauwen glimlach. Maar om hen onschadelijk te maken, moet men toch eerst weten wie zij zijn!

— Gij weet het niet? En ik meende....

— Ik ken alleen het plan — ik ken echter nog niet den ontwerper en zeer zeker niet den uitvoerder er van! antwoordde Raffles rustig. Om dien te leeren kennen zal het noodzakelijk zijn, dat gij mij uw hulp verleent!

— Op welke wijze dan?

— Zeer eenvoudig — door er bij mijnheer Risley op aan te dringen, dat hij mij als bediende aannemt, uwe Hoogheid!

— Maar met welk doel dan toch?

— Om de daders van nabij te kunnen gadeslaan!

— Die zijn daar dus in huis? riep Rameshwara Singh op een toon van ongeloof en schrik.

— Een hunner althans, uwe Hoogheid! Zoudt ge mij niet kunnen zeggen, of de kamenier van Miss Dorothea reeds lang ongesteld was, voor zij naar het ziekenhuis werd gebracht?

— Denkt gij dat ik op de kameniers van mijn aanstaande vrouw let? riep de Indiër ongeduldig uit. Maar stel eens — ik meen mij nu te herinneren, ja, ik weet het nu zeker, dat ik die vrouw nog pas eergisteren gezien heb. Zij was toen volkomen gezond.

— Wist gij dat zij gisteren naar het ziekenhuis is overgebracht?

— Dat was mij onbekend! Maar in welk verband kan dat alles staan met uw verdenking?

— In zeer nauw verband, uwe Hoogheid! Ik moet namelijk vreezen, dat de kamenier van Miss Dorothea met opzet ziek is gemaakt door de lieden, die het voorzien hebben op de juweelen van uw aanstaande vrouw!

— Maar dat klinkt ongelooflijk!

— Het klinkt integendeel zeer gewoon in de ooren van een man, die weet, welke middelen bekwame misdadigers soms te baat nemen om hun doel te bereiken, uwe Hoogheid!

— En wat wilt gij nu doen?

— Niets anders dan mij overtuigen of mijn verdenkingen al of niet gegrond zijn, uwe Hoogheid!

— En als zij dat inderdaad zijn?

— Dan treed ik natuurlijk dadelijk handelend op — maar eerst moet ik mijn bewijzen verzamelen!

De Indiër dacht even na en antwoordde toen:

— Het is goed! Ik geloof dat ik u thans begrijp. Een of andere dievegge wil de plaats innemen van Sophie, de kamenier van miss Dorothea. En gij wilt beletten dat de schelmen gevaarlijk kunnen zijn voor de juweelen van mijn aanstaande vrouw.

— Dat wil ik inderdaad, Hoogheid! antwoordde Raffles met een fijn glimlachje, waarvan de beteekenis aan den Indiër ontging en die

hem pas veel later duidelijk zou worden.

— Welnu dan — ik zal u een schrijven meegeven voor mijn aanstaanden schoonvader, mijnheer Risley, waarin ik hem van een en ander op de hoogte breng en hij zal zeker niet nalaten de behulpzame hand te reiken, nu het betreft, een paar gevaarlijke schavuiten onschadelijk te maken! En niets zal mij liever zijn, dan er persoonlijk bij behulpzaam te zijn, de dieven te vangen! Ik geloof te mogen zeggen dat ik goed met een revolver omga, en...

— Ik geloof niet dat er van vuurwapens gebruik zal behoeven gemaakt te worden! viel Raffles hem glimlachend in de rede. Mocht dat echter wel het geval zijn, dan hoop ik het genoeg te hebben, uwe Hoogheid te mogen uitnoodigen om bij de jacht aanwezig te zijn!

De Indiër had reeds aan zijn schrijftafel plaats genomen en eenigen tijd hoorde men niets dan het krassen van zijn pen over het papier.

Raffles nam hem van terzijde op en zeide in zichzelf:

— Hij ziet er toch niet al te dom uit — het is onbegrijpelijk, dat iemand van zijn jaren zoo hals over kop in de val loopt, die men hem stelt! Nu, berouw behoef ik er volstrekt niet over te gevoelen — hij kent zijn eigen rijkdommen niet en hij is gierig! En wat mijnheer Risley betreft — het zal mij een oprecht genoegen zijn, dien ijdel en dwaas een poets te kunnen bakken! Als hij gelooft, onkwetsbaar te zijn en als hij zijn brandkast onschendbaar waant, dan zal ik hem spoedig van dit verkeerde denkbeeld genezen! Ik zal hem toonen, dat men parlamentslid kan zijn en daardoor toch niet veilig voor de kunstgrepen van John Raffles!

Toen Raffles aan het eind van deze onhoorbare alleenspraak gekomen was, had Rameshwara Singh juist zijn brief beëindigd.

Hij las hem nog eens over, deed hem in een enveloppe, reikte die aan Raffles over en zeide:

— Dat zal voldoende zijn om u bij mijnheer Risley te introduceeren! Ik hoop dat uw pogingen goede gevolgen mogen hebben — en niet minder dat gij er in zult slagen, mij mijn eigen juweelen en gouden sieraden, benevens al mijn geld terug te bezorgen! Gij kent uw belooning!

— Ik ken ze, uwe Hoogheid — en ik hoop ze ook te verdienen! hernam Raffles.

Hij maakte een diepe buiging en had het volgende oogenblik het huis van den rijken Indiër verlaten.

Hij bedacht zich geen oogenblik, maar riep dadelijk een huurauto aan en gaf den chauffeur last hem naar het huis van Risley aan Eaton Square te rijden.

Daar gekomen zond hij den man weg, belde

aan het huis van het schatrijke parlamentslid en gaf zijn kaartje af als Tom Fraser aan den deftigen bediende, die de deur voor hem opende.

En daar de man hem een weinig achterdochtig scheen aan te zien, voegde Raffles er maar aanstonds den brief bij, dien de Indiër hem had meegegeven.

Hij moest ongeveer tien minuten wachten op de dikke mat, die voor de deur lag en toen keerde de bediende terug met het verzoek, hem aanstonds naar zijn meester te willen volgen.

Eenige oogenblikken later stond Raffles tegenover een zeer opgewonden heer, met een vuurrood hoofd, die als 'n woedende stier op en neer liep in zijn werkkamer en den gewaanden detective opnam met zulke toornige blikken, dat Raffles wel den indruk moest krijgen, als stelde Risley hem persoonlijk verantwoordelijk voor het dreigende gevaar, dat hem boven het hoofd hing.

— Wat zijn dat voor bakerpraatjes, mijnheer, waarover mijn aanstaande schoonzoon mij spreekt?

— Het zijn helaas geen bakerpraatjes, mijnheer Risley — ik moet vreezen, dat het de zuivere waarheid is.

— Maar dergelijke dingen komen alleen in romans, in films en op het toneel voor! riep Risley woedend uit.

— Soms ook wel in het dagelijksch leven, mijnheer Risley! hernam Raffles bedaard. Veroorloof mij slechts, u enkele vragen te stellen, mijnheer Risley!

— Ga uw gang!

— Was uw kamenier Sophie, die gisteren plotseling ziek werd, reeds lang niet goed?

— Zij was zoo gezond als een visch!

— Wat mankeerde haar eigenlijk?

— Voor zoover ik kon nagaan, niemendal! antwoordde Risley op brommenden toon. Zij hielp mijn dochter bij het aankleeden, zij was vroolijk en opgewekt en eensklaps kreeg zij een soort flauwte, viel van haar stokje en was met alle hulpmiddelen, waarover wij beschikten, niet bij te brengen!

— Hebt gij geen dokter laten halen?

— Natuurlijk wel — mijn eigen huisdokter, notabene!

— Wat zeide hij?

— Hij wist er, geloof ik, zelf geen weg mee! Hij sprak van plotselinge en onverklaarbare bloedleegheid van het hoofd, waardoor hevige duizeligheid was ingetreden — maar het fijne begreep hij er toch niet van. Hij gaf mij echter den raad, het meisje dadelijk naar het ziekenhuis te laten overbrengen!

— Hoe is haar toestand nu?

— Weet ik het? Denkt gij, dat ik mij daarmede bemoei? riep Risley uit, terwijl hij ongeduldig de schouders optrok.

— Een buitengewoon menschlievend man! bromde Raffles voor zich heen, om daarop luid te vervolgen:

— Wilt ge mij dan veroorlooven, mijnheer Risley, er mij even van te vergewissen? Het is noodzakelijk, dat wij er van op de hoogte zijn!

— Maar wat doet het er toe, nu mijn dochter al weder een nieuwe kamenier heeft! riep Risley uit, die zich blijkbaar volstrekt niet kon voorstellen, dat men zooveel belangstelling aan den dag kon leggen voor een zieke kamenier.

— Is er al een nieuwe? riep Raffles verwonderd uit. Dat is sneller dan ik dacht! Zoudt ge mij die nieuwe kamenier niet eens willen beschrijven?

Risley keek den gewaanden detective hoofdschuddend aan en barstte toen uit:

— Gelooft gij, dat ik tijd heb, mijnheer, om op het uiterlijk van de kamenier mijner dochter te letten? Zij is bovendien pas sedert vanmorgen in huis! Ik heb haar slechts vluchtig gezien, in het voorbijloopen!

— Toch niet zoo vluchtig, of gij hebt kunnen opmerken, dat zij lang niet onknap was? vroeg Raffles spottend.

— Zij was heel knap! antwoordde Risley knorrig.

— Blond of zwart?

— Blond, maar met mooie, zwarte oogen — buitengewoon groote oogen, zooals ik mij nu herinner!

— Dan ben ik reeds voldoende op de hoogte, mijnheer Risley! hernam Raffles, die aanstonds begrepen had, dat hij den spijker zooveel op den kop geslagen had.

Er kon nu geen oogenblik aan getwijfeld worden of het meisje met de zwarte oogen en het blonde haar was Nora Prazak, die blijkbaar geen gras liet groeien over haar plannen en zich als kamenier had aangeboden, waarschijnlijk voorzien van voortreffelijk nagemaakte getuig-schriften, en onder het voorgeven, van een wederzijdsche vriendin te hebben vernomen, dat de kamenier Sophie eensklaps ongesteld was geworden.

Natuurlijk had Miss Dorothea zich niet lang bedacht, daar zij in groote verlegenheid verkeerde, eenige dagen slechts voor haar bruiloft en zij had, afgaande op de uitstekende getuig-schriften, het meisje, aanstonds in dienst genomen.

Raffles liet echter volstrekt niets bemerken van wat er in hem omging en hernam:

— Als dat zoo is, mijnheer Risley, dan kan ik slechts met aandrang mijn verzoek herhalen, mij hier aan te stellen als bediende.

— Maar — dan moet gij dus die nieuwe kamenier wel zeer wantrouwen!

— Dat doe ik ook, mijnheer Risley — dat doe ik! antwoordde Raffles vol overtuiging.

— Maar, mijnheer, wilt ge mij eens zeggen, wat ons dan eigenlijk belet, die vrouw onmiddellijk weder weg te zenden?

— Niemand belet ons dat, mijnheer Risley — maar ik zou het zonde vinden! antwoordde Raffles haastig, die natuurlijk ook reeds aan deze mogelijkheid gedacht had, welke echter niet met zijn plannen strookte.

— En waarom zou het zonde zijn, mijnheer?

— Omdat gij haar anders volstrekt geen gelegenheid geeft haar slag te slaan!

— Maar dat ben ik ook volstrekt niet van plan, mijnheer! riep het parlamentslid woedend uit.

— Hoe zal ik haar dan op heeterdaad kunnen betrappen? Ik wil juist haar gangen nagaan, en ik sta er u borg voor, dat zij hier zelfs geen zilveren theelepeltje zal kunnen wegnemen, of ik zal het bemerken! Daarvoor sta ik borg met mijn naam als Tom Fraser!

— Gij schijnt inderdaad wel bekwaam te zijn, zooals mijn schoonzoon mij mededeelt! hernam Risley op veranderden toon. Hij schrijft mij dat gij er reeds in geslaagd zijt, een gedeelte van hetgeen hem ontstolen werd, terug te vinden!

— Zoo is het ook, mijnheer Risley, en ik hoop u zelf te kunnen bewijzen, dat die nieuwe kamenier, als zij inderdaad een bedriegster is, wat natuurlijk eerst nog bewezen moet worden, in mij een zeer gevaarlijk vijand zal hebben!

Risley dacht nog even na, en zeide toen vastberaden:

— Zoo zij het dan, mijnheer! Gij kunt hier de taak van een bediende op u nemen, teneinde die vrouw te bewaken! Ik stel er u echter aansprakelijk voor, als er hier in huis ook maar voor de waarde van een speldeknop gestolen wordt!

— Dat moogt gij doen, mijnheer — ik neem die voorwaarde gaarne aan! antwoordde Raffles, en weer verscheen hetzelfde raadselachtige glimlachje om zijn lippen, dat zich op zijn gelaat had vertoond tijdens zijn gesprek met Ramesh-wara Singh.

— Wanneer kunt gij in dienst komen?

— Het moet zoo spoedig mogelijk geschieden! Het huwelijk heeft, als ik het mij wel herinner, over drie dagen plaats, en natuurlijk zal... de vrouw, die ik op het oog heb, voor dien tijd haar slag willen slaan. Ik zal u echter moeten

verzoeken, mij volkomen als een bediende te behandelen, en mij ook als zoodanig aan uw dochter voor te stellen! Hoe minder personen mijn waren aard hier in huis kennen, hoe beter. Want de persoon in kwestie, wier gangen ik thans wil bespieden, is buitengewoon slim!

— Zooals gij verkiest, mijnheer! Ik behoef u wel niet te zeggen, dat ik dit alles slechts doe, omdat ik het mijne er toe wil bijdragen, de maatschappij te zuiveren van het gespuis, dat ook gij bestrijdt!

— Voortreffelijk opgemerkt mijnheer Risley! antwoordde Raffles met een diepe buiging, die hem gelegenheid gaf, zijn gelaat en de spottende uitdrukking daarop te verbergen.

— Dat blijft dan afgesproken, mijnheer Fraser — ik verwacht u zoo spoedig mogelijk hier terug, en ik reken er op, dat gij die brutale dievegge onschadelijk zult weten te maken!

— Dat zal ik mijnheer!

— En ik hoop ook dat ge mijn eigendom zult weten te beschermen!

— Van uw eigendom zal geen penny verloren gaan, mijnheer Risley! En als dat wel het geval mocht zijn, dan... dan is mijn naam geen Tom Fraser! antwoordde Raffles.

Nogmaals boog hij en daarop verliet hij het vertrek weder en werd door den huisknecht, die hem op de gang tegemoet trad, uitgelaten.

Hij begaf zich zoo snel mogelijk naar zijn huis in de Victoria Street, waar hij zijn vermommings bewaarde, voorzag zich daar van 'n klein valiesje, waarin wat ondergoed en toilet-artikelen, veranderde zijn uiterlijk, daar het

beter was, dat ook de huisknecht hem niet zou herkennen, en ging toen weder terug naar het huis in Eaton Square.

En zoo voortreffelijk had hij zich weten te vermommen, dat het thans heel wat meer moeite kostte dan zoeven, bij den heer des huizes te worden toegelaten.

De huisknecht verklaarde niets van een nieuwen bediende te weten, en de butler, dien hij er bij haalde, toonde zich zeer beleedigd, omdat ook hij niet in de zaak gekend was, maar ten slotte slaagde Raffles er dan toch in, tot mijnheer Risley door te dringen.

En hij moest het geheele verhaal, het schrijven van den brief, het gesprek met den Indiër, zijn bezoek als Fraser aan het parlamentslid van a tot z herhalen, alvorens Risley wilde gelooven, dat hij inderdaad te doen had met den zelfden man, die een paar uren geleden tegenover hem had gestaan.

Maar toen het onomstootelijk vaststond, dat de beide bezoekers een en dezelfde persoon waren, toen werd de butler binnengeropen en hij kreeg bevel, den nieuwen bediende, die Henry Murray verbeeldde te heeten, een kamer te geven, op de bovenverdieping, waar de meeste bedienden sliepen.

De butler boog zwiijgend, nam den nieuwen bediende hooghartig op en zeide:

— Ga maar met mij mee, Murray!

Een oogenblik later was Raffles als bediende geïnstalleerd en had hij zijn plaats aan het vinke-touw ingenomen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

DE ARGWAAN VAN NORA PRAZAK.

Den volgenden dag verrichtte Raffles zijn werk als bediende en wel zoo goed, dat de butler, die niettemin een weinig tegen den nieuweling was ingenomen, volstrekt geen aanmerkingen wist te maken.

Murray was gehoorzaam, handig, gewillig en hij verstond zijn vak uitstekend.

Risley had hem den vorigen dag nog aan zijn dochter voorgesteld, die wel een weinig verbaasd was geweest, omdat naar haar meening het personeel reeds lang voltallig was, maar verder volstrekt geen notitie van den nieuwen bediende had genomen.

Raffles had zijn oogen aanstonds goed den kost gegeven en reeds denzelfden dag had hij een paar malen het nieuwe kameniertje, dat zich Rose liet noemen, ontmoet.

En hij moest erkennen, dat haar vermommening zeer goed was — men zou er een eed op gedaan hebben dat het weelderige blonde haar echt was.

Maar haar oogen, haar verwonderlijk groote oogen kon zij nu eenmaal niet veranderen — en die verrieden haar voor een scherpzinnig man als Raffles op het eerste oogenblik.

Hij twijfelde er dan ook geen seconde aan, of Nora Prazak, de minnares van Stanyon, hoopte hier haar slag te slaan.

Hij vond het heel jammer, dat hij haar niet kon vragen, wat zij wel dacht van de inbraak in het huis van haar vriend, waarvan deze haar natuurlijk reeds alles had medegedeeld — maar dat kon hij onmogelijk doen, tenzij hij met een enkelen slag zijn eigen plannen wilde vernietigen.

Want voor Stanyon kon het aan geen twijfel onderhevig zijn, of niemand anders dan Raffles kon hem deze streek gespeeld hebben.

Tot zijn teleurstelling moest Raffles verder weldra bemerken, dat Nora Prazak hem blijkbaar met eenig wantrouwen gadesloeg.

Waarschijnlijk vroeg de sluwe vrouw zich af, waar deze man zoo eensklaps vandaan kwam, die volkomen overbodig was, daar het personeel in het huis van Risley meer dan compleet was.

Zij had hem een paar malen met haar doorringende zwarte oogen aandachtig opgenomen, toen hij haar voorbijging en Raffles had wel

willen weten, wat er in dat mooi gevormde hoofd omging.

Maar reeds op dien eersten dag had hij gelegenheid, op te merken, dat het wantrouwen van de gewaande kamenier toch niet zoo groot was, of zij snuffelde ijverig rond, natuurlijk om te ontdekken, waar de juweelen en het geld van haar meesteres bewaard bleven.

Raffles wist het zelf zeer goed — hij had het van niemand minder dan van den heer Risley zelf!

Diens eigen geld bevond zich in een zware brandkast, een voortreffelijk, nieuwerwetsch meubel, waarop zelfs de steekvlam van een zuurstofapparaat geen invloed zou kunnen uitoefenen, en dat men met geheel andere middelen zou moeten aantasten, dan waarover Stanyon thans nog beschikte.

De deur had een ingewikkeld cijferslot en als men het getal niet kende, waarop het moest worden gesteld, dan kon de deur onmogelijk met den sleutel geopend worden.

En de juweelen van Mis Dorothea werden iederen avond, nadat zij ze op bal of soirée gedragen had, in die kast weggesloten.

En zoo snuffelde Nora — met Raffles telkens op de hielen, die haar wel als een schaduw scheen te volgen, zonder in het minst opdringend te zijn.

Waar zij was, daar verscheen hij eenige seconden later ook, zonder dat zij hem ooit kon hooren aankomen.

Zij was bezig met het opvouwen van kleeren in het boudoir van haar meesteres, en als zij dan de gang weder betrad, dan liep zij daar Murray bijna tegen het lijf.

Zij deed enkele boodschappen in de buurt — en op straat trof zij, schijnbaar heel toevallig, den nieuwen bediende aan.

En zelfs toen zij haar eigen kamertje uitkwam, dat eveneens op de bovenste verdieping gelegen was, stond zij vlak tegenover Henry Murray, die op zijn dun gezoalde schoenen geruischloos voorbijliep.

Zij keek hem een oogenblik zwijgend na en haar lippen bewogen even, alsof zij iets in zich zelf mompelde.

En als Raffles had kunnen hooren wat zij zeide, dan zou zijn ongerustheid misschien wel wat zijn toegenomen, want Nora Prazak zeide tot zich zelf:

— Het is zonderling — ik heb het gevoel alsof ik deze grijze oogen al eens eerder heb gezien! Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen waar dat was — maar het kan nog niet lang geleden zijn!

Even na de lunch moest de zoogenaamde kamenier haar meesteres bij het kleeden helpen — en in de kamer daarnaast scheen de nieuwe bediende volstrekt stof te moeten afnemen.

Toch meende Nora Prazak zich te herinneren dat dit dienzelfden morgen reeds gedaan was en grondig ook, door het dienstmeisje.

Maar toen haar meesteres was aangekleed en door Rameshwara Singh voor een wandelrit was afgehaald, die een kort gesprek met zijn schoonvader had gehad — toen meende de kamenier blijkbaar, dat het oogenblik gekomen was, om eens een grondig onderzoek in te stellen naar de bewaarplaats van de juweelen en andere sieraden, die aan haar meesteres toebehoorden.

Zij vergewiste er zich eerst van, dat niemand van de bedienden in de buurt was, ook de „geruischlooze Murray” niet en begon toen op haar gemak het boudoir, de slaapkamer en de kleine werkkamer van Dorothea Risley te onderzoeken.

Zij trok alle laden van het kleine, sierlijke schrijfbureau open en die dicht waren, wist zij met behulp van een fijn instrumentje al heel spoedig te openen.

Zij vond er minnebrieven van den Indischen vorst, waarvan zij er eenige met een spottend lachje doorlas, zij vond er vele brieven van oude schoolvriendinnen, kleine snuisterijen, rekeningen en andere papieren — maar sieraden vond zij er niet.

In het boudoir opende zij de prachtig bewerkte ladekast, een meubel uit den tijd van Koningin Elisabeth — maar zij vond er niets dan een paar gouden oorbellen en een kleine gouden broche, opgeborgen in een Japansch gelakt doosje.

Met een verachtelijk gebaar wierp zij deze sieraden weder in de lade, sloot de kast en bleef eenige oogenblikken in het midden van het vertrek in gedachten staan.

Toen sloop zij op haar teenen naar buiten, volgde de breede gang en stond eindelijk stil voor de deur van het werkvertrek van Risley, die zooeven was uitgegaan.

De deur stond op een kier en zij wilde juist binnengaan, toen zij verrast bleef staan en de ooren spitste.

Zij had zooeven het geluid vernomen, hetwelk een telefoon maakt, die van de dragers wordt genomen en dadelijk daarop de stem van den nieuwen bediende, die in het toestel sprak:

— Hallo — jij daar Charles? Gaat alles goed? O, hier loopt het op rolletjes! De jonge dame is er — en als er niets tusschenbeide komt, dan zal ik haar spoedig schaakmat hebben gezet! Als de politie....

Plotseling zweeg de stem.

Bewogen door haar instinct ijelde Nora Prazak de gang in.

En Raffles, die een licht gerucht had meenen te hooren — een zucht, het ritselen van een japon, het krassen van een nagel tegen het hout van den deurpost — kwam nog juist bijtijds naar de deur snellen, om het fraaie figuurtje van de gewaande kamenier aan het einde van de gang om een hoek te zien verdwijnen.

Hij beet zich op de lippen en bromde voor zich heen:

— Ik geloof dat ik daar een groote domheid heb begaan! Ons kamerkatje loopt ook al even zacht als de poesen — ik heb haar, ondanks de geopende deur niet tijdig hooren aankomen en ik ben bang dat zij iets heeft gehoord, dat eigenlijk niet voor haar kleine oortjes bestemd was! Het is een geluk, dat ik mijn eigen kwaliteit niet verraden heb! Zij kan nu niet anders denken, of ik ben van de politie en het ergste wat mij gebeuren kan, is, dat zij voorbarig het veld ruimt en haar pogingen in dit huis opgeeft!

Maar daarin zou Raffles zich vergissen — Nora Prazak dacht er blijkbaar niet aan, zoo spoedig haar plannen op te geven!

Wel werd zij bijzonder vriendelijk tegen den nieuwen bediende, tot groote woede van den butler, die haar reeds aanstonds met een welgevallig oog had beschouwd en Raffles kreeg den indruk, dat zij er overtuigd van moest zijn, dat hij haar op dien middag niet had kunnen verrassen, toen zij een gedeelte van het telefoongesprek had afgeluisterd.

Toch besloot hij voorzichtig te zijn en zich niet bloot te geven, want hij wist maar al te goed, dat hij zijn tegenpartij niet mocht onderschatten.

De dag verstreek zonder dat er zich verder nog iets bijzonders voordeed, maar dienzelfden avond wist Raffles, dat Nora Prazak ontdekt had, waar de juweelen van haar meesteres des nachts werden opgeborgen.

Want zij kwam met een zonderling opgewonden gelaat van de gang, waarop de deur van Risley's werkvertrek uitkwam, — blijkbaar had zij daar staan loeren.

Raffles waakte dien nacht eenige uren, of-

schoon hij zich niet kon voorstellen, hoe Nora Prazak haar medeplichtige bijtijds had kunnen waarschuwen, maar er geschiedde niets.

Een nieuwe dag brak aan en nu kon Dorothea zeggen:

— Overmorgen is het de blijde dag — overmorgen treed ik in het huwelijk met den man mijner keuze!

Intusschen zag het bruidje er eigenlijk volstrekt niet uit als een jong meisje, dat aan den vooravond staat van zulk een plechtige schoone gebeurtenis als het huwelijk met den man, dien men liefheeft — de geheele zaak scheen haar tamelijk onbelangrijk voor te komen.

Zij deed een goede partij — zij zou met een authentieken Indischen vorst huwen en benijd worden door duizenden — en dat scheen voor Miss Dorothea voor het oogenblik de hoofdzak te zijn.

Het was voor Raffles duidelijk, dat zij de ware liefde nog nimmer had leeren kennen.

In ieder geval koesterde zij die niet voor Rameshwara Singh, die ruim 23 jaar ouder was dan zij, verre van schoon, allesbehalve geestig, maar wel wreed, heerschzuchtig en gierig!

Intusschen namen de toebereidselen tot het huwelijk, dat op grootsche wijze gevierd zou worden, hun geregelden voortgang en Risley begon reeds te meenen, dat Fraser zich vergist moest hebben en dat er met de kamenier een misverstand in het spel moest zijn — zijn dochter was zeer tevreden over haar en roemde haar ijver, haar handigheid en haar dienstvaardigheid.

Zooals gezegd, begon de kamenier blijkbaar groot belang te stellen in den nieuwen bediende en een paar malen had zij hem een lonkje toegeworpen, waarvan de beteekenis niet kon worden misverstaan.

Raffles begreep die beteekenis dan ook volkomen — en lonkte terug.

Maar daaraan waren toch nietal zijn gedachten besteed, want hij bemerkte bijvoorbeeld in den loop van den dag zeer goed, dat Nora Prazak een paar malen het huis verliet en toen hij haar daarbij van uit een venster gadesloeg, bemerkte hij, dat zij haastig een paar woorden wisselde met een knappen jongeman, die niemand anders kon zijn dan Stanyon.

— Als zij wil handelen, dan moet zij het spoedig doen, want na overmorgen zal zij er geen gelegenheid meer voor hebben! redeneerde Raffles bij zichzelf. Het jonggehuwde paar onderneemt reeds des middags de huwelijksreis en Stanyon zal toch wel niet zoo ondernemend zijn, het paar gedurende die reis van zijn juweelen te berooven! Ik kan mij echter niet be-

grijpen, hoe onze Nora het zich eigenlijk voorstelt zich hier in huis meester te maken van de juweelen, die des nachts goed bewaard worden in een stevige brandkast. En wat is zij voornemens met haar lieve lachjes en lonkjes? Nu, wij zullen het spoedig genoeg zien, maar ik denk dat het zaak is, op mijn qui vive te zijn — als een Nora Prazak lonkt en glimlacht en groote oogen opzet — dan broeit er bepaald iets!

Toch ging ook deze dag zonder incidenten voorbij, zooals men dat noemt en alleen werd de nieuwsgierigheid van Raffles ten zeerste geprikkeld.

Hij waakte ook dien nacht verscheidene uren, maar alles in het kamertje van Nora Prazak bleef rustig en het was duidelijk dat zij vast sliep.

Raffles ging zelfs een paar malen in de buurt van de werkkamer op onderzoek uit, gewapend met zijn revolver, maar daarbinnen was niemand en den volgenden morgen was de brandkast nog onaangeroerd.

En hoe meer de tijd verstreek, hoe nader het oogenblik kwam dat de huwelijksvoltrekking zou plaats vinden en het bruidje, met haar kostbare diadeem getooid, naar de kerk zou rijden, hoe meer het wantrouwen van Raffles werd gaande gemaakt.

Hij had Brand voortdurend op de hoogte gehouden, zorg dragend dat niemand hem thans kon beluisteren en kon nu niets anders doen, dan rustig het verloop der gebeurtenissen af te wachten.

Het was ongeveer drie uur in den middag, Risley bevond zich in het Parlement en Dorothea maakte eenige bezoeken, toen er zachtjes op de deur geklopt werd van het vertrek, waar Raffles zich op dat oogenblik bevond — zijn eigen slaapkamertje op de bovenste verdieping.

Zijn eerste beweging was een greep naar zijn revolver, maar glimlachend legde hij het wapen weder weg, onder het bereik van zijn hand evenwel en toen riep hij uitnoodigend:

— Binnen!

En binnen trad Nora Prazak, een en al lief-taligheid en veelbelovende glimlachjes.

— Mag men binnenkomen? vroeg zij, terwijl zij koket het hoofd een weinig op zij hield.

— Maar met het grootste genoegen, miss! antwoordde Raffles, die onmiddellijk op zijn hoede was en begreep dat de dievegge iets in den zin had.

Hij ontving de bevallige kamenier met een vriendelijk glimlachje en zeide:

— Neem plaats, wat ik je verzoeken mag, schoon meisje! Neen, je moet niet lachen — dat zegt men op het tooneel ook altijd! Weet

je wel dat je heel mooi bent?

— Dat hebben ze mij wel eens meer gezegd, antwoordde de zoogenaamde kamenier met een verleidelijk lachje, maar ik heb het nooit willen gelooven, tot op dit oogenblik!

— Dat is een gunstig voorteken! riep Raffles met voorgewende opwindung. Maar zeg eens meisje — zal miss Dorothea je niet missen?

— Die is immers uitgegaan, domoor! Mijnheer is naar het Parlement — de buttler is om een boodschap, die hem minstens een uur buitenshuis houdt, de huisknecht is ongesteld en ligt in zijn bed, het dienstmeisje vrijt met den chauffeur en de keukenmeid is aan haar fornuis bezig! Wij hebben dus het rijk alleen, hahaha!

En zij ging ongegeneerd op den rand van het ijzeren ledikant zitten, terwijl zij haar sigarettenkoker uit den zak van haar boezelaar haalde.

Zij opende het voorwerp en nam de eenige sigaret er uit, die achter het elastiekje van een der beide helften van den koker stak.

Met een nonchalant gebaar hield zij Raffles den koker voor en vroeg:

— Je wilt toch zeker wel een sigaret van mij opsteken? Het zijn heerlijke Russen! Ik heb ze — van een goeden vriend van mij!

Raffles verborg den glimlach, dien hij voelde opkomen en antwoordde, terwijl hij een sigaret uit den koker nam:

— Van wie zou ik liever zulk een gave aavaarden dan van jou, schatje? Ik ben dol op sigaretten, maar — ik zal ze liever in mijn pijpje rooken, want anders bijt ik ze stuk!

En Raffles haalde een klein, nieuw-zilveren sigarettenpijpje te voorschijn, stak er de sigaret in en hield die toen boven de lucifer, welke Nora Prazak reeds had afgestroken.

Hij blies een paar rookwolkjes uit en ging naast de sluwe bedriegster zitten, terwijl hij een arm om haar leest sloeg.

Zij vestigde een oogenblik strak den blik van haar zwarte oogen op het gelaat van den man, dien zij meende te doorzien en nu wel voor een detective moest houden en zeide op half pruilenden, half spottenden toon:

— Wordt je nu eindelijk eens een beetje toeschietelijker? Het is toch wel heel erg dat je mij twee dagen voorbij bent geloopt, alsof ik lucht was! Je bent toch, hoop ik, geen vrouwenhater?

— Hoe kom je er bij? Dat is louter schijn! antwoordde Raffles verontwaardigd.

En hij deed een flinken haal aan zijn sigaret.

Maar toen kwam er iets als verwondering op zijn gelaat, en hij vervolgde:

— Noem jij dat een Russische sigaret, kleintje?

— Wat denk je dan dat het is? vroeg Nora Prazak, en er klonk een weinig ongerustheid in haar stem.

— Wel het mag een Rus zijn — maar er is een vreemde smaak aan, dat is zeker, antwoordde de gewaande bediende hoofdschuddend.

En weer deed hij een trekje aan de sigaret.

De jonge vrouw hield haar blikken nu onafgebroken op hem gevestigd, en een glans van zegepraal verscheen in haar nachtzwarte oogen, toen er als het ware een huivering over het gelaat van den man naast haar liep, terwijl er een waas over zijn oogen scheen te trekken.

Zij wierp een snellen blik naar de deur, stond toen haastig op, en ging tegen den tegenoverliggenden wand leunen.

— Wat is dat nu? Loop je nu van mij weg, mijn duifje? stamelde Raffles en het was alsof hij met moeite naar zijn woorden zocht. Dat is heel onaardig van je — ik had je wat willen zeggen — ik wilde — maar wat is dat zonderling — het is alsof er een waas voor mijn oogen komt! Wat word ik duizelig — het is alsof —

Hij trachtte op te staan, maar zakte dadelijk weder op den rand van het ijzeren ledikant neder.

Het pijpje met de sigaret er in gleed uit zijn hand op den houten vloer, en een krampachtige beweging van zijn voet deed het onder het bed rollen.

Hij scheen naar lucht te snakken, greep naar zijn keel — en onverhoeds viel hij achterover en strekte zich op het ledikant uit als iemand die wil gaan slapen.

Hij gaapte onbedaarlijk, eenige malen achtereen, sloot half de oogen, strekte met een krampachtige beweging de armen uit, en lag stil.

Nora Prazak had zich zelfs niet bewogen, maar voortdurend haar blikken op haar slachtoffer gevestigd gehouden.

Zij wachtte nog eenige minuten, trad toen met sluipende schreden op het ledikant toe, raakte even het lichaam van Raffles aan, en siste toen tusschen de tanden:

— Zoo mannetje! Nu zullen wij toch eens zien, wie de beste troeven heeft! Jij was van de politie? Je bent een stille spion? Nu, je zult er weinig plezier van beleven! En nu aanstonds zal ik mij dubbel en dwars schadeloos stellen voor het verlies, dat die vervloekte Raffles ons heeft laten lijden! Maar eerst moet ik te weten trachten te komen, wie en wat deze man is.

Zij trad op het bed toe, boog zich over Raffles

heen, en beschouwde nauwkeurig zijn haar.

— Men zou zweren dat het echt is...! fluisterde zij halfluid.

Zij keek nog nauwkeurig toe, nam toen een stalen nagelvijltje van het kleine withouten kastje, dat tegen den muur stond, en slaagde er eindelijk in, de punt van dit voorwerpje tusschen het hoofd van den bewustelooze en den zogenoamden „kap” van de uitstekend vervaardigde pruik te werken.

— Dat is dus al bedrog! fluisterde Nora Prazak, terwijl zij het nagelvijltje weder wegwierp. Dat telefoongesprek liet overigens geen schijn van twijfel meer over.

En nu begon zij met groote vlugheid en zonder gerucht te maken het geheele vertrek te onderzoeken.

Zij trok de laden van de kleine vierkante tafel open, die voor het venster was geschoven, onderzocht de kleeren, welke Raffles gedragen had, toen hij zich als bediende kwam aanmelden, en die in een kleerenkast waren opgehangen, snuffelde in de portefeuille van imitatieleder, liet geen hoekje of gaatje onderzocht, en zeide ten slotte eenigszins teleurgesteld:

— Niets! Niets dat mij eenig bewijs levert, dat die man werkelijk een detective is! Maar dat telefoongesprek en die pruik dan? Neen, ik kan mij niet vergissen — deze man kan onmogelijk degeen zijn voor wie hij zich heeft uitgegeven. Maar wat komt het er ook op aan, — alles welbeschouwd? Laat ik mij haasten de brandkast eens te gaan onderzoeken.

Zij wierp nog een blik op Raffles, die met een krampachtig vertrokken gelaat ter neder lag, en verliet, op de teenen sluipend, het kleine vertrek.

Zij daalde snel alle trappen af en hield pas stil, toen zij de deur van het werkvertrek van Risley bereikte.

Daar gekomen wachtte zij even, om te luisteren, opende toen zachtjes de deur en trad binnen.

Zij deed de deur achter zich dicht en liep regelrecht op de brandkast toe.

Onder het loopen haalde zij een sleutel uit haar zak.

Voor de brandkast gekomen verzette zij de ronden stalen schijf, waarop de cijfers van 1 tot 0 stonden en stak den sleutel in het slot.

De schoten sprongen terug en niet zonder moeite konden de kleine handen de zware deur naar zich toetrekken.

Dit alles had ternauwernood eenige seconden geduurd en Nora Prazak bleek volkomen zeker van haar zaak te zijn.

Zij opende de deur bijna geheel en toen begonnen haar handen koortsachtig in de groote

brandkast te woelen.

Zij haalde er eenige kleine cartonnen doosjes uit, die ongeslepen diamanten bleken te bevatten, een etui, waarin zich een paarlen halssnoer bevond, verscheidene tientallen rollen goudgeld en een stapel bankbiljetten.

Een trommel met effecten liet zij echter on-aangeroerd.

Maar zij scheen nog niet gevonden te hebben wat zij zocht, want steeds bleef zij haastig doorzoeken, de eene plank na de andere betastend en er de doozen en kistjes afnemend om die te openen.

Maar ten slotte slaakte zij een met moeite onderdrukt kreet van woede en teleurstelling en riep ondanks zich zelf halfluid:

— De huwelijksdiamanten? Waar zijn zij? En waar is de diamanten diadeem?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten, Miss! klonk een heldere stem vlak achter haar.

Met een schreeuw van schrik en een doodsbleek gelaat wendde Nora Prazak zich om.

Op vijf passen afstand stond de gewaande Henry met zijn handen in de zakken, die haar glimlachend aankeek, wijdbeens en klaarlijk volkomen op zijn gemak.

Tusschen zijn lippen stak het nieuwzilveren sigarettenpijpje en hij trok lustig aan de Russische sigaret....

De verraste dievegge staarde hem aan, alsof zij een geestverschijning zag en stotterde toen op heeschen toon:

— Wat moet je — wat wil je hier?

— Nu, die vraag is tamelijk naïef! antwoordde Raffles met een kort lachje. Natuurlijk wil ik je beletten, mijnheer Risley te bestellen! En even natuurlijk wil ik je aan de politie overleveren! Ja, dat komt er van, als men nog maar een beginneling is! Sigaretten met een bedwelmend goedje er in kunnen somtijds voortreffelijk zijn — wel te verstaan, alleen voor dengene, die ze wegschenkt en nooit voor dengene, die ze rooken moet! Maar er kunnen uitzonderingen zijn — bijvoorbeeld wanneer de rooker zich voorziet van een pijpje, waarin zich een weinig grof zaagsel bevindt, gedrenkt in een zelfstandigheid, die de uitwerking van alle mogelijke giftige dampen volkomen neutraliseert — en waarvan de samenstelling voorloopig mijn geheim moet blijven! Zeg mij nu eens eerlijk, heb ik als tooneelspeler mijn sporen niet verdiend?

De avonturierster gaf geen antwoord, maar haar zwarte oogen vlogen door het vertrek, alsof zij zocht naar een uitweg, evenals een in het nauw gedreven rat.

Maar Raffles vervolgde spottend:

— Ja, je bevindt je thans in een uiterst on-

aangename postie! Het is pijnlijk om het te moeten bekennen, maar je hebt je wel wat belachelijk gemaakt en zoiets vergeeft een ware vrouw nimmer aan den man, die haar dat koopje leverde. Je ziet er uit als iemand die wil trachten te ontsnappen, maar dat mag ik je natuurlijk niet toestaan! Zou je niet even je poezele handjes willen uitsteken?

Nora Prazak wierp hem een woesten blik toe en het scheen als of zij zich op hem wilde werpen.

Maar reeds was Raffles bij haar.

Hij vatte haar beide polsen, even weerklonk een geluid alsof de haan van een pistool op de pan neerviel en toen staarde de jonge vrouw met een verwezen blik op haar geboeide handen.

Raffles trad snel op de schrijftafel toe, drukte op de elektrische bel en wachtte.

Een oogenblik later trad het dienstmeisje, met

een kleur als vuur, het vertrek binnen.

Zij bleef als verdwaasd staan kijken, toen zij de openstaande brandkast, de doosjes met juweelen en de geboeide vrouw zag, maar Raffles beet haar toe:

— Sta niet als een gekkin te kijken! Ga dadelijk een huurauto bestellen en laat den chauffeur voor de deur wachten. Ik moet deze vrouw in verzekerde bewaring brengen!

Terwijl het meisje wegsnelde, streek Raffles met een maaierend gebaar de doosjes met kostbaarheden, het goudgeld en de bankbiljetten in het kleine valies, dat hij van zijn kamer had medegenomen.

Hij sloot het en zeide tot Nora, die met open mond en zeer verbaasd deze handelwijze had gadeslagen:

— Haast je een beetje! Ik heb niet heel veel tijd! Voorwaarts, marsch!

HOOFDSTUK V.

DE HUWELIJKSVOLTREKKING.

Het was ongeveer half zes in den middag, toen de deur opening van de bibliotheekzaal in het huis van Raffles, hetwelk hij onder den naam van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde en de Grootte Onbekende binnentrad.

Hij had zijn vermomming afgelegd, maar het valiesje had hij nog bij zich...

Hij bleef een oogenblik glimlachend op den drempel staan en keek Brand aan, die verdiept was geweest in de lezing van een ouden foliant, maar nu haastig opsprong en hem tegemoet

kwam.

— Al terug? riep de jonge man, uit terwijl hij Raffles hartelijk de hand schudde. Moet ik daaruit afleiden, dat je reeds geslaagd bent?

— Slechts ten deele, Brand! antwoordde Raffles op spijtigen toon. Die Risley is een zeer wantrouwend heerschap en ook buitengewoon voorzichtig! Hij had mij gezegd, dat de diadeem in de brandkast was — en hij was er niet in!

— Hoe weet je dat? riep Brand verwonderd uit.

— Hoe zou ik het weten? Natuurlijk door in de kast te kijken!

— Ging dat dan zoo gemakkelijk?

— Bijzonder gemakkelijk — de kastdeur stond namelijk open!

— Wat is dat? Was Risley dan dronken of gek, dat hij zijn brandkast open liet staan?

— Noch het een, noch het ander, Brand! De zaak is eenvoudig, dat Nora Prazak mij de moeite had bespaard, de kast te moeten openen! Zij had het namelijk zelf al gedaan!

— Wat? Zonder eenige hulp?

— Zonder de minste hulp!

— Dan moet zij dus een sleutel gehad hebben?

— Zoo is het!

— Dan is zij toch knapper dan wij dachten! riep Brand niet zonder bewondering uit. Hoe kan zij daaraan gekomen zijn? Het kan toch de sleutel van Risley zelf niet geweest zijn?

— Daarvoor zou ik mijn hand niet in het vuur durven steken! antwoordde Raffles. Zij heeft in drie dagen gelegenheid te over gehad, te zinnen op de beste wijze om dien sleutel ter elfder ure los te maken van den bos, waaraan hij met nog een tiental andere sleutels bevestigd was. En zag zij daar geen kans toe — dan heeft zij het ding misschien kunnen fotografeeren en haar minnaar heeft naar die fotografie een valschen sleutel vervaardigd. Hoe het ook zij — ik zag haar de deur met den sleutel openen!

— Was het geen cijferslot?

— Natuurlijk was het dat! Maar zij kan de samenstelling van het getal wel hebben afgeloerd door in een klein zakspiegeltje te kijken, terwijl Risley of zijn dochter de kast openden. Een van die middelen heeft ze natuurlijk toegepast, want ik zag vlak voor mijn neus, hoe ze de deur van het zware meubel opende. Zij had er alles uitgehaald wat er van waarde in was, toen ik mijn kleine rol kwam vervullen.

En nu deelde Raffles aan Brand mede, wat er in zijn zolderkamertje was voorgevallen en wat er daarna gebeurd was, tot op het tijdstip, dat hij de jonge vrouw in de boeien sloot.

Brand had aandachtig toegeluisterd en riep nu uit:

— Nu, dat is weer een knap staaltje van je schranderheid geweest. Edward! Nu zit zij tenminste veilig achter slot en grendel!

— Wie meen je? vroeg Raffles langzaam.

— Wie anders dan Nora Prazak? riep Brand uit.

— Oh, die zit niet achter slot en grendel — die is op vrije voeten! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Wat! Je hebt haar laten gaan? riep Brand uit, die zijn ooren niet scheen te kunnen gelooven.

— Wel ja! Ik vermoed volstrekt niet, dat zij nu berouw heeft gekregen en haar leven gaat beteren — maar ik vind het toch hard, zulk een mooie jonge vrouw voor vele jaren naar de gevangenis te sturen — en bovendien kon ik niet nalaten, een weinig bewondering te gevoelen voor de wijze, waarop zij deze geheele zaak op touw had gezet! Wanneer ik eens niet verdacht was geweest op die sigaret en wanneer die truc eens wat minder versleten was geweest, dan zou zij nu met den buit wie weet waar zitten! Ten slotte — ik heb haar minnaar en dus zijdelings ook haar nog pas weinige dagen geleden zijn buit afhandig gemaakt en die straf vond ik toch eigenlijk gezegd, ruimschoots voldoende!

— Maar wat heb je dan in 's hemelsnaam met haar uitgevoerd?

— Heel eenvoudig — ik heb den chauffeur van de auto, die haar en mij opnam, last gegeven stil te houden voor een schoolgebouw in de Green Street, dat ik toevallig heel goed ken. Ik betaalde den man en voor zij beiden goed begrepen wat ik deed, trad ik het groote gebouw binnen. Ik hield mij nergens op, liep door de breede gang, kwam op de binnenplaats, stak die over, verliet haar door een schuttingsdeur, kwam in een verlaten zijstraat, bereikte een hoofdweg en zat alweer in een tweede auto voor de chauffeur en mijn gevangene begrepen, dat ik hun een poets had gebakken.

— En die geboeide vrouw? Wat zal de chauffeur van haar gedacht hebben?

— Dat kan ik je moeilijk zeggen! Ik had haar echter de boeien reeds afgedaan, voor ik uit de auto stapte.

— Zou ze niet vermoed hebben, dat je heel iemand anders was dan een detective?

— In het eerst misschien niet — maar toen ik er met den buit vandoor ging en niet terugkeerde, zal zij wel begrepen hebben, dat deze handelwijze voor een detective al hoogst zonderling was!

— Waar is het geld?

— In dit valies! antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij het voorwerp boven zijn

hoofd hief.

— Dat alles is nu wel heel mooi, Edward — maar met dat al zijn we er volstrekt niet zeker van dat die Stanyon en zijn medeplichtige hun pogingen zullen opgeven om het diamanten diadeem in hun bezit te krijgen! Op die manier kunnen we wel aan den gang blijven!

— Wel, drie maal is scheepsrecht en het is ook volstrekt niet ondenkbaar, dat het edele tweetal zich nog niet voor verslagen houdt en opnieuw aan den gang gaat! Ik kan alleen nog maar niet goed inzien, hoe zij het thans wel zouden moeten aanleggen om den diadeem in hun bezit te krijgen!

— Wat gebeurt er met Risley?

— Wel, die zal naar een anderen bediende moeten omzien — of in ieder geval zal hij zich moeten troosten over het verlies van een zoo ijverigen en gehoorzamen slaaf als ik was!

— Maar hij zal onmiddellijk begrijpen dat je hem bedrogen hebt!

— Daarvoor is inderdaad niet veel doorzicht noodig! hernam Raffles ironisch. De geleedigde brandkast het verhaal van het dienstmeisje, maar vooral mijn niet terugkeeren, zullen hem dienaangaande niet lang in het onzekere laten! En een blik in de dagbladen zal hem, mocht hij nog niet alles begrijpen, wel het noodig begrip van zijn toestand bijbrengen!

— Ik denk dat Rameshwara Singh half dol zal zijn van woede!

— Dat is wel waarschijnlijk, maar het laat mij volkomen onverschillig!

— Misschien stelt hij zijn huwelijk wel uit!

— Kom, ik wilde je wijzer hebben! Dacht je werkelijk dat men een huwelijk dat met zoo veel pracht en praal zal plaats hebben, zou uitstellen, alleen omdat men den vader van de bruid aan den vooravond van het huwelijk, voor een waarde van nog geen 12000 pond sterling heeft bestolen, terwijl zijn fortuin op zeven of acht millioen pond sterling wordt geschat? Dat is te dwaas om alleen te loopen! Hij zal woedend zijn — maar het huwelijk zal doorgang vinden, daaraan hoef je geen seconde te twijfelen. En nu zullen wij eens smakelijk gaan dineeren in het Ritze Hotel — ik geloof dat ik dat waarlijk wel verdiend heb!

— Ik wil graag Edward — maar ik blijf er bij, dat je wel zoo verstandig had gedaan, die gevaarlijke dievegge maar liever aan de Justitie over te leveren! Want zij kan je misschien later nog in de grootste moeilijkheden brengen, ook al is zij geen tweede editie van het „Meisje met de Madonna Oogen,” uit New-York, onzaliger gedachtenis!

— Kom kom — je moet dat niet zoo tragisch

opvatten! riep Raffles uit. Mijn leuze is: leven en laten leven, en zoo lang die lieden niet bepaald gevaarlijk voor mij worden, en alleen maar bestemd schijnen te zijn als proefkonijntjes om mijn vernuft op te scherpen, zoolang zie ik niet in, waarom ik als moraliseerend arbiter over hen zou optreden.

— Ik hoop dat je er naderhand geen spijt van zult hebben — dat is alles wat ik er nu nog van zal zeggen, hernam Brand hoofdschuddend. Jij beschouwt zaken van dezen aard al te wijsgeerig naar mijn inzicht!

Raffles ging de juweelen, het geld en de bankbiljetten voorloopig wegsluiten in zijn kluis, en nadat de beide mannen zich voor het diner hadden gekleed, verlieten zij het huis en lieten zich door James Henderson, den reusachtigen chauffeur van Raffles, naar het Ritz Hotel rijden.

Zij dineerden daar smakelijk en Raffles was in het beste humeur van de wereld — zoo opgewekt, als Brand hem in langen tijd niet gezien had.

Na het diner zagen de beide vrienden een paar bedrijven van de „Hugenoten”, in de Fransche Opera, en daarop begaven zij zich ter ruste.

Den volgenden morgen bevatten de meeste bladen uitvoerige relazen van hetgeen er in het huis van het parlamentslid Risley was voorgevallen.

Wanneer men de reporters mocht gelooven, dan had het slechts weinig gescheeld, of Risley was in een beroerte gebleven, toen hij tot de ontdekking kwam, op welk een slimme wijze men hem om den tuin had geleid.

Het bedrog was natuurlijk tamelijk spoedig uitgekomen.

Het dienstmeisje had aan Risley, zoodra die thuiskwam, medegedeeld wat er was voorgevallen, en hoe de gewaande detective de zogenoemde kamenier geboeid had weggeleid.

In het eerst had Risley deze mededeeling met groote vreugde ontvangen, maar zijn stemming sloeg al heel gauw om, toen hij tot de ontdekking kwam, dat de detective, die de rol van bediende had vervuld, het geld en de juweelen had meegenomen, welke de dievegge uit zijn brandkast had willen stelen.

Hiervoor was inderdaad geen aanleiding, en Risley begreep dan ook niet wat „Tom Fraser” er wel toe gebracht kon hebben, het geld en de juweelen mede te nemen, in plaats van ze weder in de brandkast te sluiten.

Als stukken van overtuiging zouden zij immers volstrekt geen dienst kunnen doen, en zijn eigen verklaring en die van het dienstmeisje zouden ruimschoots voldoende zijn geweest om de die-

vegge schuldig te doen verklaren.

Maar zijn argwaan sloeg over in felle woede, toen het bij navraag op Scotland Yard bleek, dat daar in het geheel geen vrouwelijke gevangene was afgeleverd althans niet door een particulieren detective, en zeker niet eene, wier uiterlijk overeen kwam met de beschrijving, welke Risley van de zoogenaamde kamenier gaf.

Toen nu ook nog de chauffeur zich uit eigen beweging bij Scotland Yard kwam aanmelden, en daar verklaarde, wat hem was wedervaren, en hoe eerst de man met valies en daarna de jonge vrouw zijn auto hadden verlaten, die voor het schoolgebouw in de Green Street had moeten stilstaan — toen kon er niet langer meer aan getwijfeld worden, of het parlementslid was het slachtoffer geworden van een listig beraamden diefstal.

Men dacht aanvankelijk zelfs aan een goed georganiseerd complot — maar spoedig genoeg deden zich eenige aanwijzingen voor, waaruit duidelijk bleek dat men zich althans in dat opzicht vergiste.

Want op dienzelfden avond werd er een anoniem briefje door den hoofdcommissaris van politie ontvangen, waarin de schrijfster mededeelde dat Tom Fraser zoowel als Henry Murray identiek waren met den langgezochten John Raffles.

En toen Risley dit in de krant las, stond hij op het punt, van kwaadheid te stikken.

Zelfs kreeg hij op den trouwdag van zijn dochter een tamelijk hooglopenden twist met zijn aanstaanden schoonzoon, wien hij verweet, hem den listigen avonturier op zijn dak te hebben gestuurd en niet aanstonds te hebben doorzien, dat hij met een bedrieger te doen had.

Natuurlijk verweerde Rameshwara Singh zich met de logische tegenwerping, dat zijn schoonvader evenmin iets doorzien had, maar blindelings in den val was geloopt.

Er heerschte dus niet bepaald een opgewekte stemming in het huis van Risley, waar dienzelfden middag luisterrijk het huwelijksfeest van Miss Dorothea zou worden gevierd.

De bedienden kregen het eene standje na het andere, Risley zelf liep bulderend rond, Dorothea had behuilde oogen en het huis scheen te krioelen van beambten van Scotland Yard, die een onderzoek kwamen instellen.

Om half elf verscheen de bruidegom.

Hij was gekleed in een witzijden gewaad, dat om het middel werd toegesnoerd met een fraai bewerkten, met gouddraad geborduurd gordel.

Aan een roodlederen bandelier hing het kostbare kromme zwaard in zijn scheede van blauw

fluweel, met goud beslagen.

De vorst zou dit prachtige gewaad pas op het laatste oogenblik tegen een meer modern en praktischer kleedij verruilen, als hij met zijn jonge vrouw het feest zou verlaten, teneinde de huwelijksreis naar het zonnige Italië te beginnen.

Het jonge paar zou den eersten nacht te Parijs doorbrengen en den volgenden dag pas verder reizen.

Wat de veel besproken diamanten diadeem betreft — het juweel was inderdaad, zonder dat iemand anders dan Risley en Dorothea het wisten, in bewaring gegeven aan een bekend juwelier, die zich de eigenaar mocht noemen van een safe, welke door haar ligging gerust branden inbraakvrij mocht worden genoemd.

Thans sierde het kostelijk juweel de lokken van het bruidje en reeds hadden er de oogen van de eerste gasten met bewondering op gerust.

Dorothea zag er inderdaad bekoorlijk genoeg uit in haar bruidsjacon van witte zijde en toch lag er een uitdrukking van melancholie en zonderlinge onrust op haar jong gelaat.

Het was alsof zij nu pas den ernst begreep van den stap, den onherroepelijken stap, dien zij aanstonds zou ondernemen.

Naarmate het later werd, traden er meer gasten het prachtige huis aan Eaton Square binnen en al spoedig leken de groote zalen gelijkvloers zelfs niet groot genoeg te zullen zijn, om hen allen te bevatten.

Er waren een paar ministers, er waren verscheidene parlementsleden, generaals in schitterende uniformen, jonge diplomaten, officieren van leger en vloot in groot tenue en dan de dames in hun schitterende toiletten, die elkander den loef hadden trachten af te steken bij het vertoonen van hun paarden, diamanten en andere juweelen.

De tocht zou eerst naar het stadhuis, vervolgens naar de kerk gaan.

Men zou daarvan omstreeks half twee terugkeeren, dan zouden de 300 gasten aanzitten aan de vorstelijke lunch en om drie uur zou het jonggehuwde paar met stille trom verdwijnen, zich snel verkleeden, om met de boot van zes uur nog naar Calais te kunnen oversteken — want van vliegmaschinen had de Indische Nabob een afschuw.

Risley trachtte zijn zenuwen zoo goed mogelijk in bedwang te houden, maar het gelukte hem slechts ten halve.

Hij viel zijn dochter, die toch reeds in een zeer prikkelbare stemming scheen te zijn, herhaaldelijk lastig met vermaningen, om toch voor al goed op het kostbare diadeem te passen.

Er waren trouwens niet minder dan tien rechercheurs van Scotland Yard in huis en het zou overdag dus zoo goed als geheel onmogelijk zijn, het diadeem te rooven, verondersteld natuurlijk, dat dit dwaze plan gekoesterd mocht worden door John Raffles, of door wie dan ook.

Ook de bruidegom scheen tamelijk somber gestemd te zijn.

Het donkere gelaat van den Indiër stond zelfs dreigend en verscheidene dames onder de gasten verklaarden fluisterend, dat zij zich Blauwbaard niet anders konden voorstellen dan met het gelaat van Rameshwara Singh.

Maar zij wisten dan ook volstrekt niets af van de verbitterde woordenwisseling, die er tusschen schoonvader en schoonzoon had plaats gehad, nog slechts weinige minuten, voor de schier eindeloze stoet van automobielen en equipages met de bruiloftsgasten zich naar het

stadhuis in beweging zou stellen.

Andere dames weer waren in de hoogste mate zenuwachtig, want het lag hun nog al te versch in het geheugen, hoe Raffles bij juist dezelfde gelegenheid — het huwelijk van een rijke erfdochter met een Indischen vorstenzoon — op stoutmoedige wijze voor een buitensporig hoog bedrag aan juweelen had weten te stelen.

Toch was het niet goed denkbaar, hoe hij in dit geval zou moeten handelen, want alle gasten waren zeer nauwkeurig in het oog gehouden door de rechercheurs en detectives van Scotland Yard en het scheen dus wel onmogelijk, dat hij hier had kunnen binnendringen.

Maar zelfs al was dat zoo, dan nog zou het een groote dwaasheid moeten heeten, wanneer hij had willen trachten, op klaarlichten dag de diadeem weg te nemen van het kapsel van Dorothea Risley.

HOOFDSTUK VI.

DE WEERSPANNIGE BRUID.

Het oogenblik brak aan, waarop de bruilofsgasten en het jonge paar zich naar het stadhuis zouden begeven.

De vader van de bruid had reeds eenige malen op zijn horloge gekeken en stampte nu een paar malen ongeduldig met den voet op den parketvloer.

Zijn toch al niet rooskleurig humeur werd er niet beter op, want sedert een kwartier ongeveer was Dorothea uit de zaal verdwenen.

Zij had haar plaats naast haar aanstaanden echtgenoot verlaten en dat vond de heer Risley alles behalve voegzaam.

Hij was een man van den ouden stempel en bovendien parlamentslid en hij kon het niet goedkeuren, dat er inbreuk werd gemaakt op de etikette.

Hij sprak een bediende aan, die juist voorbijging en vroeg hem op fluisterenden, ongedulden toon:

— Is mijn dochter soms in de zaal hiernaast?

— Ik zal het eens gaan zien, mijnheer, maar ik geloof het niet! antwoordde de man.

— En waarom geloof je het niet?

— Ik heb Miss Dorothea omstreeks tien minuten geleden de trap zien opgaan, mijnheer!

— De trap op? Wat moet zij boven uitvoeren? mompelde de heer Risley half voor zich heen en hij fronste zijn ruige wenkbrauwen.

Hij scheen zich even te bedenken en vervolgde toen op zachten toon tot den bediende:

— Ga eens zien of Miss Dorothea op haar kamer is! Zoek haar op! Zeg haar, dat de tijd dringt en dat wij den geestelijke niet kunnen laten wachten.

De bediende verwijderde zich en Risley wendde zich om en ging met een geforceerden glimlach op zijn gelaat naar zijn aanstaanden schoonzoon die met duistere blikken en opeen genepen lippen aan zijn gitzwartten, reeds met grijs doorspikkelden knevel stond te trekken.

— Mijn waarde vorst — nog enkele minuten geduld, als ik u verzoeken mag! zeide Risley op jovialen toon. Mijn dochter schijnt weer even naar haar kamer te zijn gegaan — natuurlijk deugt er het een of ander niet aan haar toilet! Oh, die jonge meisjes van tegenwoordig!

— Ik hoop dat het alleen haar toilet zal blijken te zijn, dat niet in orde is, mijnheer Risley! zeide de Indiër op doffen toon.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg Risley ongerust. Gij gelooft toch niet dat zij ziek is?

— Uw dochter is volkomen gezond, mijnheer Risley — tenminste lichamelijk! Ik vrees echter dat er met haar geest iets geschied is — ik moet u zeggen, dat zij zich zooeven op een zeer vreemde manier jegens mij gedragen heeft!

— Maar in welk opzicht dan toch? hernam Risley verschrikt.

— Zij verloor de onderworpenheid uit het oog, die een vrouw aan haar echtgenoot verplicht is, mijnheer — tenminste in mijn land en ik reken er op, dat mijn land het hare zal worden. Ik heb vanmorgen mijn lijfjongen afgeranseld, omdat mijn scheerwater te heet was en dat was mijn recht! Men heeft haar dit overgebracht naar het schijnt en zij heeft er mij een verwijt van gemaakt.

— Kras — meer dan kras! zeide mijnheer Risley, ofschoon hij in zijn hart vond, dat het in ieder geval geen Engelsch gebruik was, om de bedienden af te rossen en nog wel voor zulk een klein vergrijp. Wacht maar — ik zal even naar mijn dochter toegaan, want naar het schijnt blijft de bediende weg!

Hij liep haastig door de groote zaal, meer opgewonden dan hij wilde laten blijken, maar halverwege het groote vertrek kwam de bediende hem tegemoet.

De man scheen aan de grootste verlegenheid ten prooi te zijn en keek Risley met een schuwen blik van terzijde aan.

— Welnu? vroeg Risley ongeduldig.

— Mijnheer — miss Dorothea — —

— Maar spreek dan toch, man! Wat is er met haar? Zij is toch niet ongesteld geworden?

— Dat niet, mijnheer — de zaak is — — ik durf het werkelijk hier niet zeggen te midden van de gasten! Zij mochten het eens hooren!

Risley keek den man een oogenblik verstomd aan, veegde zich met een vlugge beweging het zweet van het voorhoofd, gaf hem toen een wenk en ging hem voor naar een klein zijvertrek, waar zich op dat oogenblik niemand bevond.

— Spreek op nu! beval hij op ruwen toon, zoodra hij met den bediende alleen was. Wat is er met mijn dochter? Waarom blijft zij zoo lang weg?

— Miss Dorothea — — is bezig zich weer te

verkleeden, mijnheer!

— Te verkleeden? Ben je gek geworden? riep Risley op heeschen toon, terwijl hij den bediende bij den arm greep. Waarom?

— Omdat zij er van heeft afgezien, mijnheer!

— Waarvan afgezien, kerel?

— Van het huwelijk met vorst Rameshwara Singh! Zij zegt dat zij zich bedacht heeft!

Risley keek den bediende even met een verwilderden blik aan, duwde hem toen terzijde, stormde het vertrek uit en ijde de trap op.

Zijn corpulentie deed hem hijgen en proesten, maar hij bleef voortsnel tot hij de deur van het boudoir van zijn dochter bereikt had.

Hij draaide den knop van de deur om — zij bleek gesloten te zijn.

Hij trommelde met beide vuisten op het paneel en riep op bevelenden toon:

— Doe onmiddellijk de deur open, Dorothea, als je niet wilt dat ik haar stuk trap! Ben je krankzinnig geworden?

Daar binnen klonken fluisterende stemmen en toen werd de sleutel in het slot van binnen omgedraaid.

De oude huishoudster, miss Turner, die reeds lange jaren in dienst was van Risley, daar deze omstreeks tien jaren geleden zijn vrouw had verloren, opende de deur.

Zij was zeer bleek, haar oogen waren rood en zij was blijkbaar in de hoogste mate zenuwachtig.

Risley duwde haar tamelijk ruw terzijde en stormde op zijn dochter toe, die eveneens witter was dan een laken en op dat oogenblik bezig den sluier los te maken, die aan haar kapsel bevestigd was.

— Wat zijn dat voor dwaze fratsen? zoo viel haar vader met de deur in huis. Wil je mij ten spot laten staan? Wat vertelt die ezel van een Francis? Is de man dronken of gek — of ben jij misschien het laatste?

— Ik ben volstrekt niet gek, vader! kwam het hortend over de lippen van het jonge meisje. Ik heb mij alleen maar ter elfder ure bedacht, dat is alles!

— Dat is alles! herhaalde Risley schreeuwend, en vuurrood van drift. Het is dan ook maar een bagatel! Beneden wachten een paar honderd gasten, beneden wacht een Indisch vorst, die je tot de eerste vrouw in zijn land maakt — en jij stelt je aan als een gekkin, jij maakt mij belachelijk, jij maakt me te schande!

De huishoudster maakte een smeekend gebaar en scheen tusschenbeide te willen komen, maar Risley legde haar het zwijgen op.

— Stil, miss Turner! Ik wil niets hooren! Dit is de grootste nonsens, die ik nog ooit heb

beleefd! Ik dacht dat iets dergelijks alleen maar in ouderwetsche draken voorkwam en dat men ze in het werkelijke leven nooit aanschouwde!

— Ik kan niet met den vorst trouwen, vader! zeide Dorothea op zachten toon. Hij behandelt zijn bedienden alsof het beesten zijn!

— Dus alleen omdat hij een lijfjongen een opstopper heeft verkocht, ben je op dezen krankzinnigen inval gekomen! riep Risley woest uit.

— Dit was het niet alleen, vader! Het is alleen maar de druppel geweest, die de emmer deed overloopen! En het was ook niet een „opstopper,” zooals u het noemt! Hij beval den armen jongen, zich tot het middel te ontkleeden, en daarna heeft hij hem met een hondenzweep — verstaat u mij goed? — met een hondenzweep afgeranseld tot het bloed stroomde!

— Nog een overblijfsel van zijn Oostersche natuur! bromde Risley onwillig. Dat zal er wel uitgaan, als je eenmaal met hem getrouwd bent. Het is mij een raadsel, hoe je zoo op het laatste oogenblik van inzicht verandert!

— Ik heb hem nooit liefgehad, vader — ik was zoo onervaren — ik deed het omdat gij het graag zaagt!

— Onervaren? En wie kan je dan wel de oogen geopend hebben? Zeg eens meisje — er is toch geen ander? voegde hij er op dreigenden toon aan toe.

— Niemand vader, dat zweer ik u! riep Dorothea uit. Ik heb de laatste nachten niet geslapen — mijn vrees voor dien man werd steeds grooter — ik voelde duidelijk dat ik ongelukkig zou worden, als ik met hem in het huwelijk trad!

— Dat alles hadt je eerder moeten bedenken! viel Risley haar op ruwen toon in de rede. Je praat als een romantische bakvisch, die pas van de kostschool komt! Maar ik ken het leven beter! Al die praatjes over liefde — dat is allemaal nonsens! De vorst zal je zeer gelukkig maken, daarvan ben ik vast overtuigd. Je zult aan hem gewennen, je zult in een weelde leven, waarbij de luxe in mijn huis geheel in het niet zal zinken — hij zal je op de handen dragen! En bedenk nog dit! Wanneer je hier een schandaal verwekt — dan breek je mijn geheele toekomst als politicus! Ik kan mijn vooruitzichten op een ministerszetel dan wel voor goed prijs geven — want iemand die zich belachelijk heeft gemaakt, snijdt zichzelf den weg naar het succes af. Zou je je vader werkelijk door een enkele gril als politicus onmogelijk willen maken?

Dorothea hief langzaam het hoofd op, wendde het bleek gelaat naar haar vader, en scheen een zwaren inwendigen strijd te voeren, die

echter slechts kort duurde.

Toen zeide zij op zachten, wat heeschen toon:

— Het is goed. Ik zal doen naar uw verlangen. Ik zal trouwen met een man, dien ik niet liefheb. Mogen de gevolgen voor uw rekening komen! Gij hebt uw eenig kind willen opofferen aan uw politieke eerezucht — dat kan u geen geluk aanbrengen, vader!

— Kom, kom — allemaal overdrijving! riep Risley uit. Over een half jaar spreken wij elkander nader! Dan zul je zelf lachen om deze romantische afdwaling! Je hebt me waarachtig aan het schrikken gemaakt met je dwaasheid! Zet maar spoedig dien krans weder op, doe je sluier aan — en haast je wat! Ik blijf hier wachten. Laat haar wat voortmaken Miss Turner! Ik kan mij eigenlijk niet begrijpen, dat gij als verstandige vrouw niet aanstonds hebt ingegrepen en mijn dochter hebt overtuigd van de dwaasheid, die zij op het punt stond te begaan!

— Mischien was het niet zulk een groote dwaasheid, mijnheer Risley! zeide de oude vrouw op zachten, maar vasten toon. Men zeide het reeds in mijn jeugd: Beter ten halve gekeerd, dan ten heele gedwaald. Ik zou....

— Het doet er niet toe wat gij van de zaak denkt, Miss Turner! viel Risley haar met harde stem in de rede. Help haar wat voortmaken. De gasten zullen niet begrijpen wat er gaande is — en de stemming van den vorst wordt er ook niet beter op!

— Als hij mij er maar niet voor afranselt! zeide Dorothea op bitteren toon.

— Zeg niet zulke dwaze dingen — je weet heel goed, dat hij je op de handen zal dragen! riep Risley schouderophalend.

Hij keek nogmaals op zijn horloge, en begon met korte passen het vertrek op en neer te loopen, de handen op den rug gevouwen en nu en dan tersluiks een blik op zijn dochter werpend.

Geholpen door Miss Turner bevestigde Dorothea zich den sluier weder op het hoofd, zette den diadeem weer op, drukte zich den bruidskrans op de blonde lokken, en zeide toen toonloos:

— Ik ben gereed, vader! Ik zal mij niet langer verzetten — ik ben nu zelf verbaasd over het vleugje wilskracht, waarvan ik blijk heb gegeven! Het schijnt nu eenmaal niet voor mij te zijn weggelegd, een man naar eigen keuze te mogen huwen!

— De keuze van je vader is de beste — geloof mij! zeide Risley, terwijl hij den arm van zijn dochter nam, en met haar het vertrek verliet, terwijl de oude huishoudster hen beiden hoofdschuddend nakeek.

En toen de deur dicht was mompelde Miss Turner:

— Oh, die dwaas! Hoe zal hij het zich naderhand beklagen, dat hij zijn eenig kind aan dien bruinen woesteling heeft gegeven — dien heerszuchtigen wreedaard!

Risley was intusschen met Dorothea de trap afgedaald en stond even stil voor de deur van de groote feestzaal.

Hij keek haar onderzoekend aan en zeide op zachten toon:

— Trek nu in 's hemelsnaam niet zulk een lijdend gezicht — je ziet er uit als een lam, dat ter slachtbank wordt gevoerd! Ik had je volstrekt niet de zaal moeten laten uitgaan — dat zou verstandiger geweest zijn!

Maar al trachtte het jonge meisje zich nog zoo goed in bedwang te houden — haar gezichtje was bleek en haar lippen beefden, toen zij aan den arm van haar vader te midden van de gasten trad.

Er heerschte bij dat binnentreden een eigenaardige stilte, want alle aanwezigen schenen het vaag besef te hebben, dat er het een of ander niet in den haak was.

De vorst zag er uit als zeven dagen slecht weer en hij speelde zenuwachtig met het ivoren gevest van zijn statiesabel.

Het was bijna 20 minuten over den tijd en de afwezigheid van het bruidje gaf heel wat te denken.

En de stilte duurde nog altijd onheilspellend voort, toen Risley zijn dochter naar den bruidegom geleidde, die haar met een wrangen glimlach om de lippen ontving en haar toebeet:

— Ik maak je er opmerkzaam op, Dorothea dat ik niet gewend ben, op zulk een wijze te worden behandeld — zelfs niet door mijn aanstaande vrouw! Geef mij den arm!

Met een mechanisch gebaar legde Dorothea haar arm in dien van den Indiër en de stoet werd geformeerd, die de zaal verliet, de vestibule doorschreed en vervolgens plaats nam in de reeds lang wachtende auto's.

Verreweg de meesten daarvan waren eigen wagens en die van den vorst was zeker wel de weelderigste en grootste van allen — een zeer groote Rolls Royce, die negen personen kon vervoeren, met een motor van 120 paardekrachten, die het voertuig een snelheid van ver over de 100 kilometer per uur kon verleenen.

Het was een donkerblauw gelakte limousine en de ruiten spiegelde als kristal, terwijl het koperwerk als goud blonk.

De Indische bediende stond reeds bij het geopende portier en de chauffeur, een Londenaar in een olijfgroene uniform, zat onbewegelijk en

stijf rechtop achter zijn stuurwiel.

Het bruidspaar stapte in en voor iederen onbevooroordeelde moest het wel gelijken, alsof de Indiër het jonge meisje meesleepte, zooals een tijger zijn buit meevoert naar het binneste van de wildernis.

De gasten stapten achtereenvolgens in hun auto's en de stoet stelde zich in beweging, de

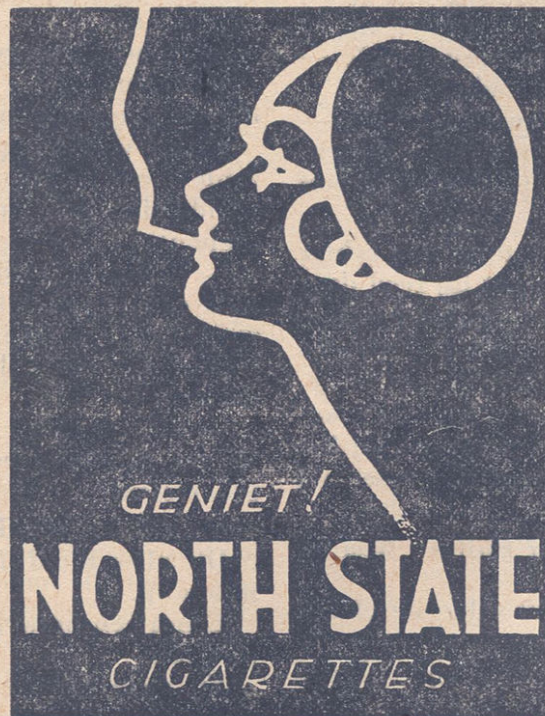
auto van het bruidspaar voorop.

En achter een raam van de eerste verdieping werd een kleine, grijze dame zichtbaar, die eenige minuten achter elkaar het hoofd bleef schudden, terwijl zijn den stoet nakeek.

Dat was Miss Turner.

En in zichzelf mompelde zij nogmaals:

— Die dwaas — onnoozele dwaas!

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVERWACHTE AFLOOP.

De weg van het huis van Risley naar het stadhuis der City van Londen is ongeveer een half uur gaans, maar men rekende er op, dat de stoet er niet langer dan een kwartier over zou doen.

De bruidegom scheen wel buitengewoon groote haast te hebben, want de chauffeur reed verbazend snel — zoo snel, dat de daarop volgende auto's eenige moete hadden, hij te blijven.

Maar de verbazing van den chauffeur van de tweede auto, die namelijk, waarin Risley, een oom van het bruidje, een zuster van den bruidegom en nog een ander familielid hadden plaats genomen, nam zeer aanzienlijk toe, toen hij halverwege den afstand bemerkte, dat de chauffeur van de donkerblauwe limousine een straat insloeg, die men rechts had moeten laten liggen en die misschien wie weet waarheen voerde — maar zeer stellig niet naar het stadhuis.

Vol verbazing remde de man een weinig — en juist op dat oogenblik hief een verkeersagent zijn witten staf op en de geheele stoet moest stoppen.

De chauffeur van de bruidsauto scheen echter van dit alles niets te merken, want hij reed door in een vaart, die voor Londen inderdaad levensgevaarlijk mocht heeten — ongeveer 50 mijlen in het uur!

Risley was opgestaan, om beter door de voorruit te kunnen zien en eensklaps opende hij het portier, boog zich naar buiten en riep woedend tot den chauffeur:

— Waarom rijdt je niet door Philip? Waarop wacht je eigenlijk?

— Verkeersagent, Sir! antwoordde de chauffeur lakoniek.

— Maar waar is de auto van mijn schoon-zoon?

— Een zijstraat ingereden, Sir! Zij is al verdwenen — ik kan haar nergens meer zien!

— Een zijstraat! herhaalde Risley op mompelenden toon. Wat is dat nu voor dwaasheid? Waarom rijdt die chauffeur zoo om? Nu enfin — rijdt dan ook maar die zijstraat in — zij zullen natuurlijk wel op ons wachten!

Maar toen de verkeersagent den weg ten slotte weder vrij gaf, viel er van de donkerblauwe limousine volstrekt niets meer te bespeuren.

Wel gebeurde er iets anders, wat mijnheer Risley met de grootste verbazing en niet weinig ongerustheid vervulde.

Want zijn auto was de zijstraat nauwelijks

een vijftigtal meters ingereden, of weer stopte de chauffeur en achter hem moesten alle andere wagens stilstaan.

Opnieuw stak Risley zijn hoofd naar buiten en brulde tot den chauffeur:

— Wat is er nu weer, Philip? Waarom stop je?

— Achterband leeggelopen, Sir! antwoordde de lakonieke Philip.

Hij was reeds van zijn zetel gekomen, liep achter den wagen om en zelfs zijn uitgestreken gezicht vertoonde een uitdrukking van verwondering, toen hij voor het open portier kwam staan en zeide:

— Ik begrijp het niet, Sir — de band moet stukgesneden zijn! Met een pennemes of zoo. Ik heb er vanmorgen juist een splinternieuwe omgedaan!

— Je hebt toch een reservewiel bij je?

— Neen, Sir — gij hebt zelf gezegd, dat ik dat weg moest laten, omdat het niet mooi staat!

Risley vloekte op zeer onchristelijke wijze en zeide toen, zich tot de drie andere inzittenden wendende, die van het geheele geval niets begrepen:

— Dan zullen wij in 's hemelsnaam ieder voor zich een plaatsje in een van de andere auto's moeten zien te krijgen! Rijdt jij maar naar huis, Philippe — als het tenminste gaat op drie wielen.

— De wagen zal er niet beter op worden, Sir! Ik zal onderweg een anderen band zien op te scharrelen!

De vier inzittenden stapten dus over.

Dit alles hield den stoet bijna volle tien minuten op.

Langs een omweg bereikte men ten slotte het stadhuis.

En daar maakte Risley in vollen ernst aanstalte om van woede te stikken, toen men hem mededeelde, dat bruid en bruidegom nog niet waren aangekomen.

Terwijl dit alles voorviel, snelde de auto waarin het bruidspaar gezeten was, met de grootst mogelijke vaart door de straten van Londen.

De chauffeur scheen zich al zeer weinig te bekommeren om de plaatselijke politievoorschriften, want hij dreef de snelheid van den wagen hoe langer hoe hooger op.

En dat viel hem hoe langer hoe gemakkelijker, want hij verliet de City en bevond zich spoedig in een gedeelte van de wereldstad, waar de wegen zeer breed en tamelijk verlaten zijn.

De auto kon hier zonder eenig bezwaar 30

kilometers per uur loopen — en dat deed zij dan ook!

Dorothea, die in een toestand van volslagen apathie scheen te verkeerren, merkte dit alles volstrekt niet op, maar de Indiër zag het des te beter!

Weliswaar kende hij Londen nog lang niet, maar toch wist hij wel, dat men zich thans zeker niet in de richting van het stadhuis begaf.

Hij had het raampje van het portier al eens geopend en riep zijn bediende in zijn eigen taal eenige woorden toe, maar de man scheen hem niet te verstaan door het geraas van den motor, tenminste hij bleef onbewegelijk zitten, met de armen over de borst gekruist en het gebruinde gelaat recht naar voren gericht.

En intusschen werd de snelheid van de auto hoe langer hoe grooter.

Kwartier na kwartier verstreek — en toch had men nu reeds lang aan het stadhuis moeten zijn.

Men bevond zich reeds op een der buitenwegen van Londen en de auto snelde voort met een vaart van niet veel minder dan 100 kilometer per uur, toen Dorothea eindelijk uit haar half bewusteloozen toestand ontwaakte, naar buiten keek en uitriep:

— Mijn hemel — waarheen rijdt gij toch, vorst?

— Ik wilde dat ik het wist! antwoordde Rameshwara Singh op woesten toon. Mijn chauffeur moet gek geworden zijn! Kunt gij mij zeggen waar wij hier zijn?

— Het lijkt wel wat op den weg naar Hendon! Het kan ook wel de groote straatweg naar Dover zijn! In ieder geval zijn wij hier ver buiten Londen! Zie maar — de huizen zijn ver uiteen gebouwd! Wat beteekent dit toch? Laat de chauffeur dan toch stoppen en vraag wat hij doet! Mijn hemel — als hij eens plotseling waanzinnig was geworden! Daarvan heb ik juist dezer dagen iets gelezen!

Weer stak de vorst het hoofd uit het portier-raampje en hij schreeuwde nu zoo hard hij kon:

— Stop dan toch, vervloekte ezel! Versta je mij niet, Hunter?

Dat scheen inderdaad het geval te zijn, want de auto stooft met onverminderde vaart over den breeden, gladden weg.

En het zou gelijk hebben gestaan met zelfmoord, thans een poging te willen doen, den wagen te verlaten.

Nog een kwartier bleef de auto zoo voortrazen en toen zwenkte zij eensklaps een breeden zijweg in, die vijf minuten rijdens verder in een woud verdween.

En hier matigde de wagen dadelijk vaart.

De Indische bediende klauterde over den rand van het portier heen, stapte op de treeplank en het volgende oogenblik verscheen zijn grijzend gelaat voor het tweede portier en in zijn rechterhand glinsterde de loop van een grooten revolver.

— Geen vin verroeren of ik schiet, vorst! zeide hij in het zuiverste Engelsch, dat men zich kan voorstellen.

Het jonge meisje had zich met een gil achterover in de kussens laten vallen, zoozeer had dit plotselinge voorval haar verrast.

De auto stond stil — de chauffeur verliet zijn plaats en opende het portier aan den kant van het bruidje, terwijl hij haar met een hoffelijk gebaar de hand toestak, teneinde haar bij het uitstappen behulpzaam te zijn.

Men bevond zich hier op een volkomen verlaten plek en de vorst zag aanstonds wel in, dat tegenstand hem volstrekt niet zou baten.

Wat kon hij met zijn krommen sabel dan ook uitrichten tegen twee met revolvers gewapende mannen!

Daar Dorothea scheen te aarzelen, zeide de chauffeur op hoffelijken toon:

— Gij kunt mij gerust de hand reiken, miss — gij hebt niet met een geweldenaar te doen! Deze revolver zal u zeker niet deren, wees daarvan overtuigd! Dat wil echter niet zeggen, dat gij moogt pogen, u te verzetten, want hoe zeer het mij ook spijt — ik zou dat in geen geval mogen toestaan! Wij hebben weinig tijd te verliezen. Mag ik u verzoeken mij uw diadeem ter hand te stellen?

Doodsbleek en met trillende handen maakte Dorothea het sieraad los en stak het den roover — want thans werd natuurlijk alles duidelijk — met afgewend gelaat toe.

De gewaande chauffeur liet het kostbare voorwerp dadelijk in zijn zak verdwijnen en wendde zich toen glimlachend tot Rameshwara Singh, wiens gelaat van woede en vernedering verwrongen was, met de woorden:

— Die fraaie diamant aan de voorzijde van uw tulband, vorst! Haast u een weinig — de haan van mijn revolver zit buitengewoon los! Geef hem maar aan mijn vriend — die staat dicht bij u! Zoo is het goed! Nu dat diamanten halssieraad — nu die overdadig groote diamanten ringen — en nu nog die drie saphieren, die uw gewaad sluiten — ik dank u! Gij ziet dat het vlugger is gegaan dan gij dacht! En nu zult ge wel nieuwsgierig zijn om te weten wie u dit koopje geleverd heeft? Begrijpt gij het nog niet? Moet ik u dan waarlijk nog zeggen, dat gij met John Raffles te doen hebt?

De vorst stiet een gebrul van woede uit en

maakte een krampachtig gebaar met zijn rechterhand naar het gevest van zijn sabel.

Een enkele beweging van Raffles' revolver was echter voldoende om hem tot het inzicht te brengen, dat iedere poging tot verweer nutteloos was.

Op heeschen toon vroeg hij, terwijl hij Raffles een blik vol haat toewierp:

— Wat hebt gij met mijn chauffeur uitgevoerd, gij schurk?

— Niet zulke groote woorden, vorst! zeide Raffles koeltjes. Ik ben geen schurk — dat weet ik voor mezelf, en dat weten al degenen die mij goed kennen. Maak u omtrent het lot van uw chauffeur niet ongerust — de man zit veilig en wel in den kelder van een van mijn huizen, en ik verzeker u dat ik hem met een goede belooning zal vrijlaten, als dit zaakje is afgehandeld! En nu kunt gij beiden weder instappen, en uw reis naar het stadhuis en het geluk voortzetten — weliswaar zonder uw kostbare kleinnoodiën, maar daarentegen met een hart vol liefde, die immers wel meer waard is dan alie schatten ter aarde!

En reeds hield hij het portier met een hoffelijke beweging voor het jonge meisje open, toen er plotseling iets zeer onverwachts geschiedde.

Want het bruidje greep hem bij den arm, en riep, terwijl de tranen haar overvloedig over de wangen stroomden:

— Ik wil niet met hem terugkeeren, John Raffles! Ik wil niet met dien man trouwen! Neen, geloof toch niet dat ik gek ben! Ik meen het in vollen ernst! Ik heb veel van u gehoord — gij helpt altijd degenen die in verdrukking zijn, nietwaar? Nu — ik roep uw hulp in! Ik gevoel dat ik wartaal spreek — maar dat zijn mijn zenuwen, niets anders! Nog geen kwartier voor wij naar het stadhuis moesten rijden, had ik reeds mijn bruidskrans weder van mij geworpen — en het heeft mijn vader de grootste moeite gekost mij over te halen, naar het stadhuis te gaan. Maar tijdens den rit daarheen heb ik nog eens nagedacht — en nu gevoel ik het zoo vast als nooit te voren, dat niets ter wereld een vrouw mag dwingen, een man te huwen, dien zij niet liefheeft!

— Dat hebt gij daar zeer juist opgemerkt. Miss, zeide Raffles kalm, en volstrekt niet buitengewoon verwonderd over den keer, dien de zaak nam. Om u de waarheid te zeggen is mij reeds aanstonds uw bleek en bedroefd gezichtje opgevallen. Nu, wij kunnen hier niet al te lang blijven praten! Wanneer die heer daarginds u niet aanstaat — dan trouwt gij eenvoudig niet met hem!

— Maar mijn vader zal mij er toe dwingen!

— Zijt gij meerderjarig?

— Over een maand pas!

— Vertrouwt gij mij?

Zonder een seconde te aarzelen, antwoordde het jonge meisje:

— Volkomen!

— Terwijl ik u zoeven u uw diadeem heb ontstolen?

— Wat kan mij die diadeem schelen! riep Dorothea op hartstochtelijken toon. Men heeft mij zóó veel van u verteld, dat ik wel geloof u door en door te kennen! Kort en goed, als gij mij niet helpt, dan loop ik over drie dagen van mijn man weg!

— Wel, vorst Rameshwara Singh — wat zegt gij daarvan? vroeg Raffles, terwijl hij den Indiër spottend vragend aankeek.

— Ik zeg dat ik haar zal dwingen, al is het tegen haar zin, met mij in het huwelijk te treden! riep de Indiër, ziedend van drift, terwijl zijn zwarte oogen van wraakzucht fonkelden.

— Niets dan grootspraak, mijn waarde vorst! hernam Raffles schouderophalend. Gij zult haar niet kunnen dwingen — ik zal het u beletten!

— Hoe, gij zoudt het wagen, de plannen te dwarsboomen van een Indische vorst?

— Oh, dat is zulk een groot waagstuk niet voor iemand, die mijn naam voert! zeide Raffles op minachtende toon. Ik hoop toch niet dat gij zoo dwaas zult zijn, te meenen dat ik ook maar een greintje eerbied voor u heb, omdat gij vele millioenen bezit en omdat men u in uw eigen vorstendom vreest en naar de oogen ziet, voor u kruipt en u misschien wel haat? Als gij dat soms mocht denken — dan vergist gij u deerlijk! Ik heb alleen eerbied voor het ongeluk, en voor de verdrukten! Ik beschouw deze jongedame als mijn beschermeling — gij zijt althans schrandler genoeg om nu zelf uw gevolgtrekkingen te kunnen maken!

— Ik lach wat om uw bedreigingen! riep de Indiër heesch.

— Maar ik denk er niet aan u te bedreigen! hernam Raffles kalm. Dat ligt volstrekt niet in mijn natuur! Ik zal het u eenvoudig onmogelijk maken met deze jonge dame te huwen! Over een maand is zij meerderjarig en kan zij doen wat zij verkiest!

Hij wendde zich tot het jonge meisje en zeide op zachten toon:

— Ga gerust naar het huis van uw vader terug. Miss — ik verzeker u, dat deze heer u niet tegen uw eigen zin zal kunnen trouwen. Het zal hem eenvoudig onmogelijk zijn, u zelfs maar te bezoeken — hij zal binnen enkele uren op duizenden mijlen hier vandaan zijn — en ik houd hem zoolang vast, tot hij mij de schriftelijke verklaring geeft, dat hij afstand van u doet!

En ik ben overtuigd, dat mijnheer uw vader binnen een week wel eieren voor zijn geld zal hebben gekozen, als hij bemerkt, dat zijn schoonzoon niets van zich laat hooren en ook misschien wel tot het inzicht komt, dat het alles welbeschouwd een onnatuurlijke wreedheid voor een vader is, zijn kind niet naar eigen harte-wensch den man van haar keuze naar het altaar te volgen! Wat de diadeem betreft — ik behoud haar! Het is nu eenmaal mijn beroep om te stelen — en ik moet tot iederen prijs consequent blijven en mijzelf gelijk, op straffe van niet langer John Raffles te zijn! Ik ben er van overtuigd, dat uw papa u over maand een dergelijk sieraad zal kunnen koopen — hij is buitengewoon rijk! En wees nu zoo goed in te stappen — gij zult naast mij plaats nemen en mijn brave vriend houdt den man gezelschap, die bijna uw echtgenoot zou zijn geworden! Het verheugt mij waarlijk, dat ik u dezen dienst heb kunnen bewijzen!

Hij hielp het jonge meisje instappen en Henderson, die zoo voortreffelijk de rol van den Indischen bediende had vervuld, nam naast den Indiër plaats.

Raffles liet de auto nog omstreeks een halve

kilometer verder gaan en daar stond de wagen opnieuw stil voor een afgelegen landhuisje, waarheen Henderson zich met den vorst begaf, die zich in het onvermijdelijke schikte.

Raffles echter bracht zoo snel mogelijk het jonge meisje met de auto terug naar de grens van Londen, waar hij haar in een huurauto liet overstappen en nam afscheid van haar met de verzekering, dat zij zich als volkomen vrij kon beschouwen.

Vervolgens reed hij weer terug en laat in den avond werd de vorst, thans in een eenvoudig Westersch costuum gestoken overgebracht naar de plek, waar de „Sperwer”, de wonderlijke vliegmaschine van Raffles, onder de bewaking van den inmiddels gewaarschuwden Brand, wachtte.

Zes uren later werd Rameshwara Singh afgezet op een klein, volkomen onbewoond eiland in de Stille Zuidzee, ver buiten iedere scheepvaartroute.

Hij bleef daar een week alleen — en toen Raffles en zijn beide metgezellen terugkeerden, teekende hij zonder de minste aarzeling het stuk, waarin hij voor altijd afstand deed van de hand van Dorothea Risley.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

ONSCHULDIG VERDACHT.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstroming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke allures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revue-wereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelsolo's voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN : Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092

Ondergeteekende wenschte te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam :

Adres :

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

— boeiend —
— merkwaardig —
— geestig —

verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR